

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (piata komora)

z 11. decembra 2014*

„Štátna pomoc — Elektrická energia — Pomoc v prospech energeticky náročných odberateľov — Rakúsky zákon o ekoenergii — Rozhodnutie, ktorým sa pomoc vyhlasuje za nezlučiteľnú s vnútorným trhom — Pojem štátna pomoc — Štátne prostriedky — Pripísateľnosť štátu — Selektívna povaha — Všeobecné nariadenie o skupinovej výnimke — Prekročenie právomoci — Rovnosť zaobchádzania“

Vo veci T-251/11,

Rakúska republika, v zastúpení: C. Pesendorfer a J. Bauer, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci T. Rabl, advokát,

žalobkyňa,

ktorú v konaní podporuje:

Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, v zastúpení: pôvodne S. Behzadi-Spencer a S. Ossowski, neskôr S. Behzadi-Spencer a L. Christie, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastník konania,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: pôvodne V. Kreuzschitz a T. Maxian Rusche, neskôr T. Maxian Rusche a R. Sauer, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh na zrušenie rozhodnutia 2011/528/EÚ o štátnej pomoci vo veci C 24/09 (ex N 446/08) – Štátna pomoc pre energeticky náročné podniky, zákon o ekoenergii, Rakúsko (Ú. v. EÚ L 235, s. 42),

VŠEOBECNÝ SÚD (piata komora),

v zložení: predseda komory A. Dittrich, sudcovia J. Schwarcz (spravodajca) a V. Tomljenović,

tajomník: K. Andová, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 27. februára 2014,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: nemčina.

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

- 1 Na základe smernice Európskeho parlamentu a Rady 2009/28/ES z 23. apríla 2009 o podpore využívania energie z obnoviteľných zdrojov energie a o zmene a doplnení a následnom zrušení smerníc 2001/77/ES a 2003/30/ES (Ú. v. EÚ L 140, s. 16, ďalej len „smernica o obnoviteľných zdrojoch energie“) sú členské štáty Európskej únie povinné dosiahnuť do roku 2020 záväznú národnú cieľ týkajúcu sa podielu energie vyrobenej z obnoviteľných zdrojov na konečnej hrubej energetickej spotrebe. Uvedená smernica stanovuje cieľ, ktorý treba dosiahnuť, pričom voľbu prostriedkov na jeho dosiahnutie ponecháva na rozhodnutí členských štátov. V súlade s prílohou I uvedenej smernice nazvanou „Národné celkové ciele pre podiel energie z obnoviteľných zdrojov energie na hrubej konečnej energetickej spotrebe v roku 2020“ mala Rakúska republika dosiahnuť cieľ 34 %.
- 2 Zákomom Ökostromgesetz, zmeneným a doplneným v roku 2008 (rakúsky zákon o ekoenergii, BGBl. I, 114/2008, ďalej len „ÖSG v znení zmien a doplnení“) sa Rakúska republika rozhodla dosiahnuť svoj národný cieľ. V tomto ohľade boli prijaté dve zásadné opatrenia. V prvom rade ÖSG v znení zmien a doplnení zavádza podporu výroby ekoenergie tým, že každému výrobcovi ekoenergie zaručuje výkup celého objemu tejto elektrickej energie za pevnú cenu. Tento výkup sa vykonáva prostredníctvom zúčtovacieho strediska pre ekoenergiu, ktorého činnosťou boli predmetom licencie udelenéj akciovej spoločnosti založenej podľa súkromného práva, konkrétne Abwicklungsstelle für Ökostrom AG (ďalej len „ÖMAG“). V súlade so zákonom sa zaručuje pevná výkupná cena, vyššia ako cena elektrickej energie na trhu, stanovovaná každoročne právnym predpisom rakúskeho spolkového ministra hospodárstva a zamestnanosti (neskôr rakúsky spolkový minister hospodárstva, rodiny a mládeže, teraz rakúsky spolkový minister vedy, výskumu a hospodárstva, ďalej len „príslušný rakúsky spolkový minister“).
- 3 V druhom rade ÖSG v znení zmien a doplnení upravuje presun takto vzniknutých nákladov na spotrebiteľov elektrickej energie. Na jednej strane platí každý konečný spotrebiteľ pripojený na verejnú sieť ročný príspevok, ktorého výška je nezávislá od spotreby a pohybuje sa medzi 15 a 15 000 eur v závislosti od úrovne jeho pripojenia na sieť, ako to upravuje § 22 ods. 1 a § 22a ods. 1 ÖSG v znení zmien a doplnení. Na druhej strane sú distribútori elektrickej energie povinní odkúpiť od ÖMAG všetku ekoenergiu, s ktorou môže ÖMAG disponovať, a to tiež za pevnú cenu stanovenú právnym predpisom (ďalej len „zúčtovacia cena“). Uvedení distribútori sú následne oprávnení preniesť pri fakturácii ceny na svojich klientov dodatočné náklady, ktoré im z tohto dôvodu vznikli. V zmysle § 22c ÖSG v znení zmien a doplnení, ktorý ešte nenadobudol účinnosť, však Rakúska republika mieni zaviesť režim osobitných kompenzácií pre energeticky náročných odberateľov obmedzujúci ich platby na osobitnú sumu vypočítanú pre každý podnik využívajúci tento režim v závislosti od hodnoty jeho ročnej čistej výroby (ďalej len „kompenzačná suma“).
- 4 Dňa 27. júna 2008 Rakúska republika oznámila prostredníctvom predchádzajúceho oznámenia Komisii Európskych spoločenstiev svoj úmysel zmeniť a doplniť v tom čase účinný rakúsky zákon o ekoenergii schválený Komisiou v jeho vtedajšej verzii rozhodnutím zo 4. júla 2006 týkajúcim sa jeho zlučiteľnosti s vnútorným trhom [Štátna pomoc, veci NN 162a/2003 a N 317a/2006: „Förderung der Elektrizitätserzeugung aus erneuerbaren Energieträgern im Rahmen des österreichischen Ökostromgesetzes (Einspeisetarife)“].
- 5 Dňa 4. septembra 2008 Rakúska republika notifikovala Komisii celý ÖSG v znení zmien a doplnení. Po výmene písomnej komunikácie a stretnutiach medzi Komisiou a rakúskymi orgánmi týkajúcimi sa tohto oznámenia, počnúc 28. októbrom 2008, rovnako ako aj po sťažnosti z 9. júla 2009 podanej Komisii zo strany Bundesarbeitskammer (rakúska spolková komora práce) týkajúcej sa najmä

„výnimky“ predpokladanej ÖSG v znení zmien a doplnení v prospech energeticky náročných odberateľov Komisia 22. júla 2009 vyzvala dotknuté osoby na predloženie ich pripomienok k predmetnému opatreniu (Ú. v. EÚ C 217, s. 12, ďalej len „výzva na vyjadrenie“).

- 6 Ako vyplýva najmä z bodu 78 výzvy na vyjadrenie, Komisia sa na jednej strane domnievala, že ÖSG v znení zmien a doplnení je zlučiteľný s článkom 87 ods. 3 písm. c) Zmluvy o ES, pokiaľ ide o opatrenia stanovené v prospech výrobcov ekoenergie. V tomto ohľade, hoci sa Komisia domnievala, že ide o štátnu pomoc, považovala ju za zlučiteľnú s usmerneniami Spoločenstva o štátnej pomoci na ochranu životného prostredia (Ú. v. EÚ C 82, 2008, s. 1, ďalej len „usmernenia“).
- 7 Na druhej strane však Komisia vo vzťahu k „pomoci“ pre energeticky náročných odberateľov vyjadrila pochybnosti o jej zlučiteľnosti s pravidlami štátnej pomoci (bod 78 výzvy na vyjadrenie). V zásade sa domnievala, že vzhľadom na spôsob stanovenia tejto pomoci mala táto za následok protiprávne zvýhodnenie týchto podnikov. Podľa Komisie v tomto ohľade predmetné opatrenie zodpovedalo kritériám vyjadreným v článku 87 ods. 1 Zmluvy o ES a je ho potrebné považovať za štátnu pomoc, pri ktorej nič nenasvedčovalo prípadnej zlučiteľnosti s pravidlami upravujúcimi spoločný trh. Komisia sa najmä domnievala, že nič neumožňuje dospieť k záveru, že je uplatniteľná kapitola 4 usmernení alebo že boli splnené podmienky na to, aby bola predmetná pomoc považovaná za zlučiteľnú so spoločným trhom. Navyše musí podľa Komisie hodnotenie uvedeného opatrenia vziať do úvahy negatívne účinky tohto opatrenia na životné prostredie, keďže opatrenie znižovalo cenu elektrickej energie pre veľkých spotrebiteľov energie.
- 8 V nadväznosti na to sa Komisia rozhodla v súlade s článkom 4 ods. 4 nariadenia Rady (ES) č. 659/1999 z 22. marca 1999 ustanovujúcim podrobné pravidlá na uplatňovanie článku 93 Zmluvy o ES (Ú. v. EÚ L 83, s. 1) začať konanie vo veci formálneho zisťovania (body 83 až 85 výzvy na vyjadrenie). Toto rozhodnutie bolo sprevádzané výzvou doručenou Rakúskej republike na zaujatie stanoviska a na poskytnutie všetkých informácií potrebných na účely posúdenia predmetného opatrenia, ako aj kópiou výzvy na vyjadrenie doručenou možným oprávneným osobám z predmetného opatrenia. Napokon Komisia pripomenula Rakúskej republike odkladný účinok článku 88 ods. 3 Zmluvy o ES a tiež poukázala na článok 14 nariadenia č. 659/1999 a zdôraznila, že od príjemcov možno žiadať vrátenie celej protiprávnej pomoci.
- 9 Listom z 8. októbra 2009 Rakúska republika predložila svoje pripomienky k rozhodnutiu o začatí konania vo veci formálneho zisťovania. Rakúske orgány zastávali názor, že predmetné opatrenie nepredstavuje štátnu pomoc najmä z dôvodu neexistencie selektívnosti a použitia štátnych prostriedkov. Uvedené orgány tiež poukázali na vnútornú logiku predmetného opatrenia, ktoré podľa ich názoru umožňuje objektívnu diferenciaciu medzi podnikmi spadajúcimi do rozsahu pôsobnosti tohto opatrenia a tými, ktoré ho využiť nemôžu, pričom zdôraznili, že také rozlišovanie nemá za následok vznik štátnej pomoci. Konkrétne tvrdili, že uvedené opatrenie je do značnej miery analogické s Erneuerbare-Energien-Gesetz (nemecký zákon o obnoviteľných zdrojoch energie, BGBl. 2008, I 2074, ďalej len „EEG“).
- 10 Bundesarbeitskammer zaslala Komisii listom zo 7. októbra 2009 pripomienky týkajúce sa opatrenia v prospech energeticky náročných odberateľov. Listom z 22. decembra 2009 Rakúska republika odpovedala na stanovisko, ktoré jej bolo oznámené listom Komisie z 23. novembra 2009, a 22. apríla 2010 poskytla k predmetnému opatreniu dodatočné informácie.
- 11 Listom z 21. júna 2010 a po stretnutí s rakúskymi orgánmi 9. júla 2010, listom z 19. júla 2010 Komisia vyzvala Rakúsku republiku na poskytnutie doplňujúcich informácií, čomu Rakúska republika vyhovelá 13. septembra 2010.
- 12 Listom z 24. novembra 2010 adresovaným Komisii Rakúska republika zdôraznila dôležitosť ÖSG v znení zmien a doplnení a žiadala o vydanie rozhodnutia v tejto veci pred začiatkom decembra 2010. Ďalšie stretnutie medzi predstaviteľmi Komisie a Rakúskej republiky sa konalo 9. decembra 2010.

- 13 Listom z 30. decembra 2010 Rakúsko opätovne uviedlo svoje argumenty v prospech opatrenia predložené počas konania a požiadalo Komisiu o schválenie mechanizmu oslobodenia energeticky náročných podnikov. Komisia na tento list odpovedala 25. januára 2011.
- 14 Dňa 8. marca 2011 Komisia prijala rozhodnutie 2011/528/EÚ o štátnej pomoci vo veci C 24/09 (ex N 446/08) – Štátna pomoc pre energeticky náročné podniky, zákon o ekoenergii, Rakúsko (Ú. v. EÚ L 235, s. 42, ďalej len „napadnuté rozhodnutie“). V zásade vyjadrila názor, že predmetný mechanizmus predstavuje selektívnu výhodu spočívajúcu v čiastočnom oslobodení energeticky náročných odberateľov od povinnosti, ktorú by museli za normálnych okolností plniť. Podľa Komisie z takého mechanizmu vyplýva strata prostriedkov štátu a tento mechanizmus je štátu pripísateľný. Rovnako sa domnievala, že uvedený mechanizmus je spôsobilý narušiť hospodársku súťaž, rovnako ako aj podmienky obchodu v rozsahu, ktorý je v rozpore so spoločným záujmom. Keďže dospela k záveru, že predmetné opatrenie v rozsahu, v akom sa týka čiastočného oslobodenia v prospech energeticky náročných odberateľov predstavuje štátnu pomoc, ktorá znižuje prevádzkové náklady uvedených podnikov a ktorú nemožno odôvodniť charakterom a štruktúrou systému, rozhodla, že predmetné opatrenie je nezlučiteľné s vnútorným trhom.
- 15 Výroková časť napadnutého rozhodnutia znie takto:

„Článok 1

Štátna pomoc vo forme čiastočného oslobodenia od povinnosti nakupovať ekoenergiu, ktorú [Rakúska republika] plánuje poskytnúť energeticky náročný[m] podnikom, nie je zlučiteľná s jednotným trhom.

Pomoc sa preto nemôže poskytnúť.

Článok 2

Do dvoch mesiacov od uverejnenia tohto rozhodnutia oznámi [Rakúska republika] Komisii, aké opatrenia boli prijaté s cieľom splniť uvedené rozhodnutie.

Článok 3

Toto rozhodnutie je určené Rakúskej republike.“

Konanie a návrhy účastníkov konania

- 16 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 18. mája 2011 podala Rakúska republika túto žalobu. Dňa 4. augusta 2011 Komisia podala svoje vyjadrenie k žalobe. Dňa 19. októbra 2011 Rakúska republika podala repliku a 5. decembra 2011 podala Komisia dupliku. Dňa 26. septembra 2011 podalo Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska návrh na vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu návrhov žalobkyne. Uznesením z 11. novembra 2011 predseda druhej komory Všeobecného súdu tomuto návrhu vyhovel. Spojené kráľovstvo predložilo 3. februára 2012 vyjadrenie vedľajšieho účastníka konania. Komisia predložila svoje pripomienky k tomuto vyjadreniu listom z 2. apríla 2012.
- 17 Vzhľadom na to, že zloženie komôr Všeobecného súdu bolo zmenené, sudca spravodajca bol pridelený k piatej komore, ktorej bola z tohto dôvodu táto vec pridelená. Na základe správy predloženej sudcom spravodajcom rozhodol Všeobecný súd o začatí ústnej časti konania a v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania stanovených v článku 64 rokovacieho poriadku položil účastníkom konania písomné otázky, na ktoré účastníci konania odpovedali v stanovenej lehote.

- 18 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky, ktoré im Všeobecný súd položil, boli vypočítané počas pojednávania 27. februára 2014.
- 19 Rakúska republika navrhuje, aby Všeobecný súd:
- zrušil napadnuté rozhodnutie,
  - zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.
- 20 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:
- zamietol prvý a druhý žalobný dôvod ako neprípustný,
  - subsidiárne zamietol prvý a druhý žalobný dôvod ako nedôvodný,
  - zamietol tretí a štvrtý žalobný dôvod ako nedôvodný,
  - zaviazal Rakúsku republiku na náhradu trov konania.
- 21 Spojené kráľovstvo navrhuje, aby Všeobecný súd:
- rozhodol, že prvý žalobný dôvod je dôvodný a uznajúc jeho prípustnosť, zrušil napadnuté rozhodnutie.

Právny stav

- 22 Na podporu svojej žaloby Rakúska republika uvádza štyri žalobné dôvody. Po prvé napadnuté rozhodnutie porušuje článok 107 ods. 1 ZFEÚ, keďže Komisia vec nesprávne právne posúdila tým, že dospela k záveru, že režim upravený v § 22c ÖSG v znení zmien a doplnení predstavuje štátnu pomoc. Po druhé uvedené rozhodnutie porušuje uvedené ustanovenie preto, lebo Komisia vec nesprávne právne posúdila tým, že dospela k záveru, že predmetné opatrenie je selektívne. Po tretie Komisia nesprávne uplatnila článok 107 ods. 3 ZFEÚ a prekročila svoje právomoci. Po štvrté Komisia nerovnako posúdila situácie porovnateľné z hľadiska ich ekonomických účinkov a dopadu na hospodársku súťaž.

O prípustnosti prvého a druhého žalobného dôvodu

- 23 Komisia uvádza, že Rakúska republika v rámci prvého a druhého žalobného dôvodu neanalyzuje odôvodnenie napadnutého rozhodnutia a nevymedzila ani časti odôvodnenia, v ktorých sa Komisia dopustila nesprávneho právneho posúdenia. Podľa Komisie sa Rakúska republika obmedzila na vysvetlenie dôvodov, pre ktoré nie je režim upravený § 22c ÖSG v znení zmien a doplnení štátnou pomocou, pričom v zásade zopakovala tvrdenia prednesené v priebehu správneho konania. Tieto žalobné dôvody preto treba zamietnuť na základe článku 44 ods. 1 rokovacieho poriadku ako neprípustné. V tomto ohľade Komisia poukazuje na rozsudky z 15. decembra 1961, *Fives Lille Cail a i./Vysoký úrad* (19/60, 21/60, 2/61 a 3/61, Zb., EU:C:1961:30, body 617 a 644), a z 31. marca 1992, *Komisia/Dánsko* (C-52/90, Zb., EU:C:1992:151, bod 17). Akékoľvek rozširovanie žalobných dôvodov v rámci repliky je rovnako neprípustné.

- 24 Vo svojej duplike Komisia ešte uvádza, že zopakovanie celého obsahu sťažnosti v žalobe zo strany Rakúskej republiky nespĺňa požiadavky článku 44 ods. 1 rokovacieho poriadku. V tomto ohľade poukazuje na uznesenie z 28. apríla 1993, *De Hoe/Komisia* (T-85/92, Zb., EU:T:1993:39, bod 23), a zdôrazňuje, že z funkčného hľadiska je sťažnosť v oblasti práva verejnej služby porovnateľná so správnym konaním v práve uplatniteľnom na štátnu pomoc.
- 25 Podľa Rakúskej republiky je zo žaloby zrejmé, že výhrada porušenia ZFEÚ je založená tak na porušení článku 107 ods. 1 a 3 ZFEÚ (v prípade prvého, druhého a tretieho žalobného dôvodu), ako aj na porušení zásady rovnosti zaobchádzania (v prípade štvrtého žalobného dôvodu). Podľa názoru Rakúskej republiky by bolo príliš formalistické vyžadovať, aby bolo v žalobe alebo v zhrnutí dôvodov presne uvedené, proti ktorým bodom napadnutého rozhodnutia žalobné dôvody smerujú.
- 26 V tomto ohľade Všeobecný súd pripomína, že podľa článku 44 ods. 1 rokovacieho poriadku musí žaloba, ktorou sa začína konanie, obsahovať stručné zhrnutie dôvodov, na ktorých je založená. Toto zhrnutie dôvodov musí byť dostatočne jasné a presné, aby umožnilo žalovanému pripraviť jeho vyjadrenie k žalobe a Všeobecnému súdu rozhodnúť o žalobe, a to prípadne aj bez ďalších podporných informácií (rozsudok z 11. júla 2007, *Asklepios Kliniken/Komisia*, T-167/04, Zb., EU:T:2007:215, bod 39).
- 27 Podľa ustálenej judikatúry je na zabezpečenie právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podmienkou prípustnosti žaloby to, aby z jej samotného textu vyplývali podstatné skutkové a právne okolnosti, na ktorých sa zakladá, a to aspoň stručne, pritom však súdržným a pochopiteľným spôsobom. Okrem toho, aj keď sa obsah žaloby môže v konkrétnych bodoch podprieť a doplniť odkazom na výňatky z dokumentov, ktoré tvoria jej prílohu, všeobecný odkaz na iné písomnosti, aj keby boli prílohou žaloby, nemôže nahradiť neexistenciu základných prvkov právnej argumentácie, ktoré podľa vyššie uvedených ustanovení tvoria náležitosti žaloby (pozri rozsudok *Asklepios Kliniken/Komisia*, už citovaný v bode 26 vyššie, EU:T:2007:215, bod 40 a tam citovanú judikatúru).
- 28 Konkrétne, čo sa týka dvoch žalobných dôvodov, ktoré Komisia považuje za neprípustné, treba predovšetkým uviesť, že z textu žaloby vyplýva, že v rámci prvého žalobného dôvodu Rakúska republika tvrdí, opierajúc sa o dostatočne presné a pochopiteľné tvrdenia týkajúce sa tak skutkových okolností daného prípadu, ako aj o odkazy na judikatúru a právnu vedu, že zdroje použité v rámci predmetného mechanizmu neboli zdrojmi štátu a že v rámci uvedeného mechanizmu nejde ani o pomoc pripísateľnú štátu. Argumentácia Rakúskej republiky umožnila Komisii pripraviť svoju obranu a umožňuje Všeobecnému súdu rozhodnúť o tejto žalobe, a to prípadne aj bez ďalších podporných informácií, v súlade s judikatúrou *Asklepios Kliniken/Komisia*, už citovanou v bode 26 vyššie, EU:T:2007:215. Okrem toho treba konštatovať, že na rozdiel od tvrdení Komisie možno zodpovedajúcu časť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia ľahko identifikovať.
- 29 Ďalej z textu žaloby vyplýva, že v rámci druhého žalobného dôvodu Rakúska republika kritizuje posúdenie Komisie, podľa ktorého je predmetné opatrenie čiastočne oslobodzujúce energeticky náročných odberateľov od určitých platieb upravených ÖSG v znení zmien a doplnení selektívne. Podľa Rakúskej republiky nejde ani o selektivitu *de facto*, ani o selektivitu *de iure*. V tomto ohľade predkladá dostatočne presné vysvetlenia týkajúce sa charakteristiky a štruktúry systému upraveného ÖSG v znení zmien a doplnení, pričom na úvod si kladie otázku, či § 22c tohto zákona treba skutočne hodnotiť ako výnimku z „referenčného rámca“. Následne predkladá dostatočne presné tvrdenia, podľa ktorých, ak by sa aj dospelo k záveru, že je to tak, treba dospieť k záveru, že systém je odôvodnený svojou vnútornou štruktúrou a koncepciou. Rakúska republika sa tiež na účely popretia existencie akejkoľvek selektivity opiera, na jednej strane, o samotné znenie ÖSG v znení zmien a doplnení a, na druhej strane, o konkrétne dôkazy, konkrétne tabuľky, z ktorých vyplýva, že každý podnik bez ohľadu na jeho veľkosť alebo predmet podnikania môže využiť pravidlo uvedené v predmetnom ustanovení. Zjavne sa tak snažila odpovedať na určité tvrdenia Komisie obsiahnuté v napadnutom rozhodnutí, na rozdiel od toho, čo Komisia tvrdí pred Všeobecným súdom. Preto treba vo vzťahu k druhému žalobnému dôvodu dospieť k záveru, že argumentácia Rakúskej republiky podporená okrem iného

určitými odkazmi na judikatúru a na predchádzajúcu rozhodovaciu prax Komisie tiež umožnila Komisii pripraviť svoju obranu a umožňuje Všeobecnému súdu rozhodnúť o tejto žalobe, a to prípadne aj bez ďalších podporných informácií.

- 30 Záver predkladaný v bodoch 28 a 29 vyššie nestráca platnosť tým, že Komisia odkázala na uznesenie De Hoe/Komisija, už citované v bode 24 vyššie (EU:T:1993:39). Na jednej strane sa toto uznesenie týka oblasti odlišnej od oblasti, o ktorú ide v tomto prípade, konkrétne práva verejnej služby, ktorého správne konanie o sťažnostiach nie je na rozdiel od tvrdení Komisie podobné konaniu zavedenému pre posudzovanie zlučiteľnosti štátnej pomoci s vnútorným trhom. Na druhej strane, ako to vyplýva najmä z bodu 23 uvedeného uznesenia, uznesenie sa týka posúdenia konkrétneho prípadu, v ktorom bol celý obsah sťažnosti zahrnutý do samotného textu žaloby, čo sa podobalo jednoduchému odkazu na prílohu. Taký všeobecne formulovaný odkaz na iné písomnosti sa však líši od tohto prípadu, v ktorom Rakúska republika vo svojej žalobe uviedla dostatočne presné a pochopiteľné tvrdenia (pozri body 28 a 29 vyššie).
- 31 Vzhľadom na vyššie uvedené treba teda tvrdenia Komisie týkajúce sa neprípustnosti prvých dvoch žalobných dôvodov zamietnuť ako nedôvodné.

O veci samej

Úvodné predstavenie určitých hlavných aspektov predmetného opatrenia a stanoviska zaujatého Komisiou v napadnutom rozhodnutí

- 32 Ako vyplýva z bodov 1 až 3 vyššie, Rakúska republika mala prostredníctvom ÖSG v znení zmien a doplnení v úmysle dosiahnuť svoj záväzný národný cieľ týkajúci sa podielu energie vyrobenej z obnoviteľných zdrojov na konečnej hrubej energetickej spotrebe, tak ako to predpokladá smernica o obnoviteľných zdrojoch energie. Komisia prostredníctvom napadnutého rozhodnutia namieta len proti výnimke zavedenej v § 22c tohto zákona v prospech energeticky náročných odberateľov, ktorá sama je predmetom tejto žaloby. Všeobecný súd sa však domnieva, že uvedené ustanovenie treba analyzovať v jeho kontexte, teda v rámci štruktúry celého ÖSG v znení zmien a doplnení.
- 33 V tomto ohľade je vhodné predtým, ako pristúpim k analýze rôznych žalobných dôvodov Rakúskej republiky, uviesť niekoľko dodatočných postrehov týkajúcich sa štruktúry celého ÖSG v znení zmien a doplnení. Po prvé, hoci v súlade s treťou časťou zákona Rakúska republika udeľuje jednému alebo viacerým podnikom licenciu na plnenie úloh zúčtovacieho strediska pre ekoenergiu, v deň vydania napadnutého rozhodnutia bol ÖMAG, akciová spoločnosť založená podľa súkromného práva, jediným podnikom, ktorý takú celoštátnu licenciu udelenú rakúskymi orgánmi využíval. Okrem toho, ako to vyplýva z odôvodnenia 15 napadnutého rozhodnutia, Komisia nemá nijaký dôkaz naznačujúci, že by akcionári kontrolovaní verejným sektorom, ktorí majú 49,6 % akcií ÖMAG, mohli vykonávať kontrolu alebo aspoň spoločnú kontrolu ÖMAG, pričom súkromní akcionári mali 50,4 % akcií. Účastníci sa ani v priebehu správneho konania, ani v konaní pred Všeobecným súdom nezhodli na význame, ktorý treba prisudzovať skutočnosti, že ÖMAG spadá pod určitú následnú kontrolu zo strany štátu alebo správnych orgánov.
- 34 Po druhé, ako už bolo v úvode zmienené v bodoch 2 a 3 vyššie, ďalší základný prvok predmetného mechanizmu, a konkrétnejšie výnimky upravenej v § 22c ÖSG v znení zmien a doplnení, spočíva v tom, že konkrétne spôsoby jeho vykonávania, ako sú spôsoby distribúcie elektrickej energie distribútormi elektrickej energie alebo cena, ktorú majú distribútori platiť, a v dôsledku toho príspevkov konečných spotrebiteľov, sú vopred stanovované rakúskymi orgánmi prostredníctvom zákona alebo nariadenia.

- 35 Po tretie na základe § 15 ods. 1 bodu 3 ÖSG v znení zmien a doplnení je celkový objem vyrobenej ekoenergie, ktorý sú distribútori elektrickej energie povinní odkúpiť od ÖMAG, rozdelený tak, aby bol podiel ekoenergie vo vzťahu k celkovému objemu elektrickej energie, ktorú majú k dispozícii, rovnaký pre všetkých distribútorov. Je nesporné, že títo distribútori elektrickej energie sú v zásade oprávnení preniesť dodatočné náklady, ktoré z tohto dôvodu znášajú, na konečných spotrebiteľov tak, že im refakturujú vyššie náklady na elektrickú energiu. Uvedený režim, upravený ako zásada, sa neuplatňuje na energeticky náročných odberateľov spĺňajúcich podmienky uvedené v § 22c ÖSG v znení zmien a doplnení.
- 36 Po štvrté, pokiaľ ide o oslobodenie energeticky náročných odberateľov spĺňajúcich podmienky uvedené v § 22c ÖSG v znení zmien a doplnení, treba zdôrazniť dve zásadné skutočnosti.
- 37 Prvou skutočnosťou je to, že každý podnik, ktorý spĺňa podmienky stanovené rakúskou právnou úpravou, má právo na to, aby mu bola na jeho žiadosť rakúskym regulátorom odvetvia energetiky udelená výnimka, pričom rakúsky regulátor odvetvia energetiky navyše nedisponuje v tejto oblasti voľnou úvahou. Po udelení predmetnej výnimky ÖSG v znení zmien a doplnení zakazuje distribútorom fakturovať uvedeným energeticky náročným odberateľom dodatočné náklady viazané na ekoenergiu. § 22c ods. 5 tohto zákona najmä uvádza, že zmluvy uzatvorené medzi distribútormi elektrickej energie a veľkými spotrebiteľmi elektrickej energie musia nevyhnutne stanovovať, že od okamihu, odkedy veľkí spotrebiteľia elektrickej energie začnú využívať predmetnú výnimku, distribútori im nebudú dodávať ekoenergiu pridelovanú zúčtovacím strediskom pre ekoenergiu a nebudú im fakturovať dodatočné náklady za ekoenergiu. Všetky ustanovenia, ktoré sú v rozpore s uvedenou úpravou, sú neplatné.
- 38 Druhá skutočnosť spočíva v tom, že každý energeticky náročný podnik, ktorému je udelená výnimka z povinnosti nákupu, je povinný na základe § 22c ods. 2 ÖSG v znení zmien a doplnení platiť priamo ÖMAG, a nie distribútorom elektrickej energie, „kompenzačnú sumu“ zodpovedajúcu 0,5 % celkovej čistej hodnoty výroby za predošlý kalendárny rok.
- 39 Po piate z dôvodu osobitnej dôležitosti tohto odôvodnenia v logike sledovanej Komisiou v napadnutom rozhodnutí treba pripomenúť, že v odôvodnení 58 uvedeného rozhodnutia Komisia uviedla, že predmetný mechanizmus by viedol od istej sumy k „stanoveniu maximálnej sumy“ príspevku energeticky náročných odberateľov na príjmoch ÖMAG. Podľa Komisie by na základe ustanovení ÖSG v znení zmien a doplnení teda uvedené podniky boli oslobodené od dane, ktorú by museli hrať za bežných trhových podmienok. Z toho podľa Komisie vyplýva, že podniky, ktoré môžu uvedený mechanizmus výnimky využívať, sú zvýhodňované.
- 40 Komisia na to, aby dospela k záveru uvedenému v bode 39 vyššie, po tom, čo v odôvodnení 55 napadnutého rozhodnutia poukázala na judikatúru týkajúcu sa zvýhodnenia vyplývajúceho z čiastočného alebo úplného oslobodenia od regulačného poplatku, pristúpila v odôvodnení 56 uvedeného rozhodnutia k posúdeniu predmetného opatrenia a dospela k záveru, že jeho cieľom je získať príjmy od spotrebiteľov elektrickej energie s cieľom financovania výroby ekoenergie. Podľa Komisie sú energeticky náročné podniky *de facto* a *de iure* rovnocenné všetkým ostatným spotrebiteľom, pretože všetky používajú elektrinu, ktorú získavajú od distribútorov elektrickej energie, ktorí sú povinní nakupovať ekoenergiu v určitom objeme za zúčtovaciu cenu. Pokračovala tvrdením, že pri neexistencii predmetného mechanizmu by energeticky nároční odberatelia platili distribútorom elektrickej energie dodatočné náklady na ekoenergiu, pričom tieto náklady by sa objavili na ich faktúre za elektrickú energiu. Komisia totiž pripomenula, že distribútori elektrickej energie prenášajú na svojich klientov, ktorí nemajú možnosť využívať predmetnú výnimku, dodatočné náklady, ktoré vznikajú z ich záväzku nakupovať ekoenergiu od ÖMAG.

O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 107 ods. 1 ZFEÚ z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia Komisie spočívajúcom v závere, že režim upravený v § 22c ÖSG v znení zmien a doplnení predstavuje štátnu pomoc

- 41 Tento žalobný dôvod sa delí na dve časti. Prvá spočíva v tvrdení, podľa ktorého prostriedky použité na financovanie schémy zavedenej § 22c ÖSG v znení zmien a doplnení nie sú štátnymi prostriedkami. Druhá spočíva v tvrdení, že v každom prípade tieto prostriedky nie sú pripísateľné štátu.

– O prvej časti prvého žalobného dôvodu

- 42 Rakúska republika popiera, že by režim kompenzácií pre energeticky náročných odberateľov upravený v § 22c ÖSG v znení zmien a doplnení bol financovaný prostriedkami štátu. Domnieva sa, že skutkové okolnosti prípadu sú porovnateľné so skutkovými okolnosťami prípadu, ktorý viedol k vydaniu rozsudku z 13. marca 2001, *PreussenElektra* (C-379/98, Zb., EU:C:2001:160). Uvádza najmä, že v uvedenej veci bolo rozhodujúcim aspektom to, že platenie prostriedkov sa uskutočňovalo výlučne medzi súkromnými podnikmi, pričom uvedené prostriedky nikdy neopustili súkromnú sféru a nikdy neboli pod kontrolou štátu. Práve z týchto dôvodov Súdny dvor konštatoval, že skutočnosť, že pohyb daných prostriedkov bol upravený zákonom a poskytoval výhody určitým podnikom, nie je dostatočná na to, aby sa tieto zdroje považovali za zdroje štátu.
- 43 V tomto ohľade tiež Rakúska republika uvádza, že tak v nemeckej, ako aj v rakúskej schéme podpory ekoenergie nemajú hospodárske subjekty poverené štátom výsady verejnej moci, vykonávajú funkciu inkasného a platobného miesta a miesta ďalšieho predaja ekoenergie, pričom ani jedna z týchto schém podpory nepredpokladá pokrytie strát prostredníctvom rozpočtových zdrojov. Povinnosti ďalšieho predaja, výkupu a platieb sú stanovené zákonom. V týchto dvoch schémach sa teda podľa Rakúskej republiky štát nepodieľa na zúčtovaní, ale stanovuje len všeobecne uplatniteľné pravidlá bez toho, aby to predstavovalo záťaž pre verejné rozpočty. V tomto ohľade poukazuje na rozsudky zo 17. marca 1993, *Slooman Neptun*, (C-72/91 a C-73/91, Zb., EU:C:1993:97), a z 15. júla 2004, *Pearle a i.* (C-345/02, Zb., EU:C:2004:448, bod 36 a nasl.).
- 44 Spojené kráľovstvo podporuje stanovisko Rakúskej republiky, podľa ktorého z predmetného opatrenia nevyplýva udelenie pomoci „zo štátnych prostriedkov“. Na jednej strane je podľa Spojeného kráľovstva nesporné, že pomoc možno považovať za pomoc poskytnutú zo štátnych prostriedkov vtedy, keď namiesto toho, aby ju udelil priamo štát, je vybraná a vyplácaná subjektom povereným rozdeľovaním a správou takejto pomoci (rozsudok z 22. marca 1977, *Steinike & Weinlig*, 78/76, Zb., EU:C:1977:52, body 21 a 22). Na druhej strane tvrdí, že Súdny dvor potvrdil, že opatrenie nie je považované za pomoc poskytnutú zo štátnych prostriedkov iba preto, lebo platba v prospech príjemcu bola uložená štátom. Ak teda štát uloží tretej osobe povinnosť vykonať platbu z vlastných prostriedkov v prospech príjemcu, táto platba nepredstavuje štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ. V tomto ohľade poukazuje na rozsudky *PreussenElektra*, už citovaný v bode 42 vyššie, EU:C:2001:160, body 59 a 61, a zo 17. júla 2008, *Essent Netwerk Noord a i.*, C-206/06, Zb., EU:C:2008:413, body 40, 47, 66, 69, 70, 72 a 74).
- 45 Spojené kráľovstvo najmä poznamenáva, že keď sa Súdny dvor v rozsudku *Essent Netwerk Noord a i.*, už citovanom v bode 44 vyššie (EU:C:2008:413), domnieval, že použité prostriedky možno kvalifikovať ako štátne prostriedky, vychádzal z troch skutkových okolností. Po prvé sumy, o ktoré išlo v danej veci, ktorá viedla k vydaniu citovaného rozsudku, pochádzali z doplatku ceny uloženého právnou úpravou spotrebiteľom elektrickej energie. Uvedený doplatok ceny bol fiškálnym opatrením, a teda od samotného počiatku zdrojom štátu. Po druhé subjekt zodpovedný za správu vybraných prostriedkov bol poverený poskytovaním služieb vo všeobecnom hospodárskom záujme, nezávisle od jeho práva ponechať si časť príjmov. Po tretie predmetný subjekt nemohol použiť výnosy z doplatku ceny na akékoľvek iné účely ako tie, ktoré boli predpokladané zákonom, a pri plnení svojej úlohy bol prísne kontrolovaný. Súdny dvor tiež zdôraznil, že predmetné prostriedky zostávali pod verejnou kontrolou,

a teda k dispozícii vnútroštátnym orgánom až do ich konečného rozdelenia. Podľa Rakúskej republiky tak ÖSG v znení zmien a doplnení ako celok nespĺňa vyššie uvedené podmienky, a konkrétne prvú a tretiu podmienku.

- 46 Všeobecný súd uvádza, že Komisia v odôvodnení 61 napadnutého rozhodnutia v zásade konštatuje, že predmetný mechanizmus znižuje príjmy ÖMAG, pretože distribútori elektrickej energie nemusia nakupovať ekoenergiu pre energeticky náročné podniky, ktorým bola poskytnutá výnimka, a priame platby energeticky náročných podnikov ÖMAG sú nižšie ako sumy, ktoré by ÖMAG získala, keby energeticky náročným podnikom nebola poskytnutá táto výnimka.
- 47 Následne v odôvodnení 62 napadnutého rozhodnutia Komisia zdôrazňuje, že v dôsledku toho treba určiť, či prostriedky kontrolované ÖMAG na základe ÖSG v znení zmien a doplnení predstavujú štátne prostriedky alebo nie. Ak by to tak bolo, predmetné opatrenie by podľa Komisie viedlo k strate štátnych príjmov a muselo by sa financovať zo štátnych prostriedkov.
- 48 V tomto ohľade po prvé Komisia po tom, čo analyzovala rozsudky PreussenElektra, už citovaný v bode 42 vyššie (EU:C:2001:160), a Essent Netwerk Noord a i., už citovaný v bode 44 vyššie (EU:C:2008:413), aby z nich vyvodila dôsledky pre posúdenie tohto prípadu, v odôvodnení 68 napadnutého rozhodnutia vyhodnocovala, či predmetný rakúsky režim zavádza poplatok. Dospela k záveru, že to tak je, keďže ÖSG v znení zmien a doplnení zaväzuje distribútorov elektrickej energie k nákupu určitého množstva elektrickej energie za zúčtovaciu cenu, ktorá je vyššia ako trhovú cenu a je každoročne stanovovaná príslušným rakúskym spolkovým ministrom, pričom uvedený zákon sa obmedzuje na stanovenie referenčných hodnôt. Rozdiel medzi trhovou cenou elektrickej energie a zúčtovacou cenou stanovenou aktom orgánu verejnej moci podľa jej názoru predstavuje „poplatok za elektrickú energiu“. Komisia rovnako uviedla, že na rozdiel od prípadu PreussenElektra, už citovaného v bode 42 vyššie (EU:C:2001:160), by neboli predmetné prostriedky vyplácané ostatným účastníkom trhu, ktorí sa zaoberajú bežnou obchodnou činnosťou, ale orgánu, ktorý bol osobitne poverený štátom vyberaním a prerozdeľovaním týchto prostriedkov, a to výhradne na účely verejného záujmu. V odôvodneniach 69 až 71 napadnutého rozhodnutia Komisia dodala, že ÖMAG má licenciu na výkon povinnosti zúčtovacieho strediska pre ekoenergiu a že na jej základe je poverená vykonávaním služby vo všeobecnom hospodárskom záujme, spočívajúcej vo vyberaní predmetného poplatku od všetkých distribútorov elektrickej energie.
- 49 Po druhé Komisia v odôvodnení 72 a nasl. napadnutého rozhodnutia uviedla, že predmetné prostriedky sú určené na účel stanovený zákonom, čo je prísne kontrolované. Uviedla, že na základe § 23 ÖSG musí ÖMAG spravovať predmetné príjmy na osobitnom bankovom účte a využívať ich výlučne na nákup ekoenergie a musí kedykoľvek umožniť príslušnému rakúskemu spolkovému ministrovi, rovnako ako aj rakúskemu Dvoru audítorov preskúmanie všetkých dokumentov týkajúcich sa tohto účtu.
- 50 Vzhľadom na všetky tieto skutočnosti Komisia dospela v odôvodnení 74 napadnutého rozhodnutia k záveru, podľa ktorého „v súlade s prípadmi [ktoré viedli k vydaniu rozsudkov Essent Netwerk Noord a i. (EU:C:2008:413) a Steinike & Weilig (EU:C:1977:52), už citovaného v bode 44 vyššie], prostriedky vyberané a spravované strediskom OeMAG predstavujú štátne prostriedky“.
- 51 Po tretie Komisia následne v odôvodnení 75 a nasl. napadnutého rozhodnutia odmietla existenciu analógií medzi týmto prípadom a prípadom PreussenElektra, už citovaným v bode 42 vyššie (EU:C:2001:160). V zásade konštatovala, že v tomto prípade nie je relevantné posudzovať nemeckú právnu úpravu, či už ide o predchádzajúce alebo súčasné znenie, a že v každom prípade sa od nej rakúska právna úprava značne odlišuje. Je to tak podľa nej najmä vzhľadom na to, že nemecký režim, ktorý bol predmetom posudzovania Súdneho dvora v rámci prípadu PreussenElektra, už citovaného v bode 42 vyššie (EU:C:2001:160), predstavoval iba systém povinnej dodávky existujúci medzi súkromnými podnikmi pôsobiacimi na trhu, zatiaľ čo rakúsky systém, ktorý možno charakterizovať

ako opatrenie na zdanenie elektrickej energie, predpokladá pôsobenie sprostredkovateľskej organizácie vymenovanej štátom a štátom kontrolovanej. Podľa Komisie rakúsky systém by mohol umožniť aj priame platby stredisku ÖMAG zo strany štátu (odôvodnenie 76 napadnutého rozhodnutia).

- 52 Po štvrté Komisia tiež zdôraznila, že je irelevantné, že ÖMAG je súkromným subjektom, pokiaľ bol poverený vyberaním a správou poplatku, a teda predmetné prostriedky sú štátnymi prostriedkami (odôvodnenia 79 a 80 napadnutého rozhodnutia). Napokon rozhodla, že skutočnosť, že celková suma hradená distribútormi elektrickej energie v prospech ÖMAG nie je predmetným mechanizmom ovplyvnená, keďže sa len mení prerozdelenie tejto sumy medzi rôzne kategórie spotrebiteľov, je irelevantná. V tomto ohľade uviedla, že rozhodujúcim faktorom je to, či zvýhodnenie podniku vedie k stratám príjmov štátu, čo je prípad rakúskeho systému, o ktorý ide v tomto prípade. Podľa Komisie je tiež samozrejmé, že v konečnom dôsledku musí štát na vyrovnanie týchto strát nájsť iné zdroje príjmov (odôvodnenia 81 až 85 napadnutého rozhodnutia).
- 53 V tomto ohľade treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry ak sa má niečo kvalifikovať ako „pomoc“ v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ, vyžaduje sa, aby boli splnené všetky podmienky uvedené v tomto ustanovení (pozri v tomto zmysle rozsudok Essent Netwerk Noord a i., už citovaný v bode 44 vyššie, EU:C:2008:413, bod 63 a tam citovanú judikatúru). Po prvé musí ísť o intervenciu zo strany štátu alebo zo štátnych prostriedkov. Po druhé tento zásah musí mať schopnosť ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi. Po tretie musí poskytnúť výhodu jej príjemcovi. Po štvrté musí narušovať alebo hroziť narušením hospodárskej súťaže (pozri v tomto zmysle rozsudok Essent Netwerk Noord a i., už citovaný v bode 44 vyššie, EU:C:2008:413, bod 64 a tam citovanú judikatúru).
- 54 Pokiaľ ide o prvú podmienku, treba predovšetkým uviesť, že podľa ustálenej judikatúry sa za štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ považuje iba zvýhodnenie poskytnuté priamo alebo nepriamo zo štátnych prostriedkov. Zo samotného znenia tohto ustanovenia a procesných pravidiel zavedených článkom 108 ZFEÚ totiž vyplýva, že výhody poskytnuté inými prostriedkami, ako sú štátne prostriedky, nespádajú do rozsahu pôsobnosti predmetných ustanovení. Rozlíšenie pomoci poskytnutej štátom a pomoci poskytnutej zo štátnych prostriedkov má zabezpečiť, aby pod pojem pomoc patrila nielen pomoc priamo poskytnutá štátom, ale aj pomoc poskytnutá verejnoprávnymi alebo súkromnoprávnymi subjektmi určenými alebo zriadenými štátom (pozri v tomto zmysle rozsudky Steinike & Weinlig, už citovaný v bode 44 vyššie, EU:C:1977:52, bod 21, a Sloman Neptun, už citovaný v bode 43 vyššie, EU:C:1993:97, bod 19 a tam citovanú judikatúru). Právo Únie totiž nemôže pripustiť, aby samotné vytvorenie autonómnych inštitúcií poverených rozdeľovaním pomoci umožnilo obísť pravidlá vzťahujúce sa na štátnu pomoc (rozsudok zo 16. mája 2002, Francúzsko/Komisia, C-482/99, Zb., EU:C:2002:294, bod 23).
- 55 V druhom rade treba pripomenúť, že na to, aby sa výhoda poskytnutá jednému alebo viacerým podnikom mohla považovať za štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ, netreba vo všetkých prípadoch dokázať, že došlo k prevodu štátnych prostriedkov (pozri rozsudok Francúzsko/Komisia, už citovaný v bode 54 vyššie, EU:C:2002:294, bod 36 a tam citovanú judikatúru).
- 56 V treťom rade treba zdôrazniť, že z judikatúry Súdneho dvora už vyplýva, že článok 107 ods. 1 ZFEÚ zahŕňa všetky peňažné prostriedky, ktoré môžu orgány verejnej moci skutočne použiť na podporu podnikov, pričom nie je podstatné, či sú tieto prostriedky trvalou súčasťou majetku štátu. V dôsledku toho, aj keď sumy zodpovedajúce predmetnému opatreniu nie sú trvalým spôsobom vo vlastníctve štátnej pokladnice, skutočnosť, že stále sú pod verejnou kontrolou, a teda k dispozícii príslušným vnútroštátnym orgánom, stačí na to, aby sa považovali za štátne prostriedky (pozri rozsudok Francúzsko/Komisia, už citovaný v bode 54 vyššie, EU:C:2002:294, bod 37 a tam citovanú judikatúru).
- 57 V tomto prípade Rakúska republika a Spojené kráľovstvo zdôrazňujú, že v rámci predmetného opatrenia v žiadnom okamih nehrajú úlohu štátne prostriedky. Opierajú sa najmä o rozsudok PreussenElektra, už citovaný v bode 42 vyššie (EU:C:2001:160). Komisia sa naopak odvoláva najmä na veci, ktoré viedli k vydaniu rozsudkov Essent Netwerk Noord a i., už citovaný v bode 44 vyššie

(EU:C:2008:413), a Steinike & Weinlig, už citovaný v bode 44 vyššie (EU:C:1977:52), bod 21. Okrem toho treba konštatovať, že aj keď v napadnutom rozhodnutí Komisia podrobne analyzuje tri vyššie uvedené rozsudky, usiluje sa naopak v konaní pred Všeobecným súdom prisúdiť väčšiu hodnotu rozsudku Steinike & Weinlig, už citovanému v bode 44 vyššie (EU:C:1977:52), ako „zásadnému“, pričom rozsudky PreussenElektra, už citovaný v bode 42 vyššie (EU:C:2001:160), a Essent Netwerk Noord a i., už citovaný v bode 44 vyššie (EU:C:2008:413), považuje iba za rozhodnutia „*ad hoc*“, z ktorých nemožno vyvodzovať všeobecne uplatniteľné podmienky, ktoré musia byť splnené na to, aby mohlo byť opatrenie považované za opatrenie využívajúce priamo či nepriamo verejné zdroje.

58 Pokiaľ ide o rozsudky PreussenElektra, už citovaný v bode 42 vyššie (EU:C:2001:160), a Essent Netwerk Noord a i., už citovaný v bode 44 vyššie (EU:C:2008:413), treba konštatovať, že tieto nemožno posudzovať v tom zmysle, že by závery prijaté v neskoršom rozsudku spôsobovali obsolentnosť záverov uvedených v skoršom rozsudku. Naopak, je ich potrebné chápať tak, že reagujú na skutkovo odlišné okolnosti (pozri tiež v tomto zmysle rozsudok z 19. decembra 2013, Vent De Colère a i., C-262/12, Zb., EU:C:2013:851, body 34 a 35).

59 Čo sa týka rozsudku PreussenElektra, už citovaného v bode 42 vyššie (EU:C:2001:160), treba uviesť, že na vylúčenie zaradenia pod štátnu pomoc v zmysle článku 87 ods. 1 ES (teraz článok 107 ods. 1 ZFEÚ) vychádzal Súdny dvor v zásade zo skutočnosti, že nemecká právna úprava, o ktorú v danom prípade išlo a ktorá jednak ukladala súkromným podnikom dodávajúcim elektrickú energiu povinnosť vykupovať elektrickú energiu vyrobenú z obnoviteľných zdrojov energie za minimálnu cenu vyššiu, ako je jej ekonomická hodnota, a jednak rozdeľovala z toho vyplývajúce finančné bremeno medzi podniky dodávajúce elektrickú energiu a súkromných prevádzkovateľov elektroenergetických sietí na vyššej napäťovej úrovni, nevykazovala prvky, z ktorých by bolo možné vyvodzovať, že dochádza k priamemu alebo nepriamemu prevodu štátnych prostriedkov. Za takých okolností Súdny dvor rozhodol, že skutočnosť, že uvedená právna úprava poskytla nespornú výhodu výrobcem elektrickej energie získavanej z obnoviteľných zdrojov a že taká výhoda je dôsledkom zásahu verejnej moci, nie je dostatočná na označenie predmetného opatrenia za pomoc. Okrem toho za jeden z podstatných prvkov považoval skutočnosť, že subjekty zaťažené dodatočnou finančnou záťažou uloženou predmetným nemeckým zákonom boli súkromné (pozri výrok rozsudku, rovnako ako aj jeho body 55 a 56). Z analýzy skutkového rámca prípadu, ktorý viedol k vydaniu vyššie uvedeného rozsudku, tiež vyplýva, že na rozdiel od rakúskeho opatrenia, ktoré je predmetom tohto konania, mechanizmus upravený nemeckým zákonom nepredpokladá zapojenie sprostredkovateľov poverených vyberaním alebo správou prostriedkov predstavujúcich pomoc, a preto nepredpokladá existenciu subjektov porovnateľných z hľadiska ich štruktúry alebo úloh stredisku ÖMAG. Na rozdiel od tohto prípadu bola teda výhoda analyzovaná Súdnym dvorom v rozsudku PreussenElektra, už citovanom v bode 42 vyššie (EU:C:2001:160), spočívajúca tak v záruke, v prospech prijímajúcich podnikov, možnosti predať všetku energiu vyrobenú z obnoviteľných zdrojov, ako aj v tom, že predajná cena presiahne trhovú cenu, udelená už v samotný okamih uzatvorenia zmlúv na dodávku a zaplatenia protihodnoty.

60 Naopak, pokiaľ ide o prípad, ktorý viedol k vydaniu rozsudku Essent Netwerk Noord a i., už citovaného v bode 44 vyššie (EU:C:2008:413), ktorý sa týkal opatrenia spočívajúceho vo vnútroštátnej právnej úprave umožňujúcej vyberanie príplatku k cene za prepravu elektrickej energie v prospech zákonom určenej spoločnosti (ďalej len „SEP“) povinnej uhradiť uviaznuté náklady, treba pripomenúť, že Súdny dvor dospel k záveru o použití štátnych prostriedkov v zmysle článku 87 ods. 1 ES. V tomto ohľade, ako to vyplýva z bodu 65 a nasl. uvedeného rozsudku, vychádzal Súdny dvor, po prvé, z konštatovania, že predmetné sumy určené pre SEP pochádzali z príplatku k cene uloženého štátom odberateľom elektrickej energie na základe zákona a že bolo preukázané, že ide o poplatok. Podľa Súdneho dvora teda uvedené sumy pochádzali zo štátnych zdrojov.

61 Po druhé, ako to vyplýva z bodov 67 až 69 rozsudku Essent Netwerk Noord a i., už citovaného v bode 44 vyššie (EU:C:2008:413), Súdny dvor zdôraznil, že predmetný poplatok je platený prevádzkovateľom siete alebo vlastníkom koncesie, ktorí ho musia odvieť SEP, ktorá si ponechá sumu stanovenú zákonom [400 miliónov holandských guldenov (NLG)] a prebytok odvedie príslušnému

ministri v Holandsku. Súdny dvor tiež uviedol, že SEP, ktorej kapitál je celkom v rukách podnikov vyrábajúcich elektrickú energiu, bola v danej dobe podnikom, ktorému zákon zveril poskytovanie služieb vo všeobecnom hospodárskom záujme. Okrem toho SEP nemala možnosť využiť výnos poplatku na iné účely, ako sú účely vymedzené zákonom a pri plnení tejto úlohy bola tiež prísne kontrolovaná, pretože jej zákon ukladal povinnosť overiť audítorom vyúčtovanie vybraných a odvedených súm.

- 62 Po tretie, ako to vyplýva z bodu 70 rozsudku Essent Netwerk Noord a i., už citovaného v bode 44 vyššie (EU:C:2008:413), Súdny dvor konštatoval, že „nie je dôležité, že táto určená spoločnosť bola centrálou pre výber poplatku, správcom vybraných prostriedkov a príjemcom časti týchto prostriedkov[; m]echanismus zavedený zákonom, najmä vyúčtovania potvrdené audítorom, totiž umožňovali odlišovať tieto rozdielne úlohy a kontrolovať použitie prostriedkov[; z] uvedeného vyplýva, že až do okamihu, keď si táto určená spoločnosť prideliť sumu 400 miliónov NLG, a po tomto pridelení s ňou voľne nakladá, zostáva uvedená suma pod verejnou kontrolou, čiže disponujú ňou vnútroštátne orgány, čo postačuje na považovanie sumy za štátne prostriedky“.
- 63 V bode 71 rozsudku Essent Netwerk Noord a i., už citovaného v bode 44 vyššie (EU:C:2008:413), Súdny dvor ešte vymedzil účel predmetného zákona, ktorým sa zdá byť umožniť podnikom vyrábajúcim elektrickú energiu uhradiť prostredníctvom ich dcérskej spoločnosti SEP náklady nezodpovedajúce podmienkam trhu, ktoré boli vynaložené v minulosti.
- 64 Z týchto dôvodov tiež Súdny dvor dospel v bodoch 72 a 73 rozsudku Essent Netwerk Noord a i., už citovaného v bode 44 vyššie (EU:C:2008:413), k záveru, že vec, ktorá viedla k vydaniu tohto rozsudku sa líšila od opatrenia, o ktoré išlo v rozsudku Pearle a i., už citovanom v bode 43 vyššie (EU:C:2004:448). Zdôraznil, že vo veci, ktorá viedla k vydaniu neskôr uvedeného rozsudku, boli prostriedky použité na reklamnú kampaň zadávanú profesionálnym združením od jeho členov, ktorí z kampane mali prospech, a síce prostredníctvom povinných poplatkov, ktoré boli pre organizáciu tejto kampane účelovo vyčlenené. Podľa Súdneho dvora nešlo o záťaž pre štát ani o prostriedky zostávajúce pod kontrolou štátu. Tiež zdôraznil skutočnosť, že reklamná kampaň bola organizovaná súkromným združením optikov, mala čisto obchodný cieľ a nebola v žiadnom prípade súčasťou politiky definovanej orgánmi, na rozdiel od toho, o čo išlo v spore vo veci samej v prípade, ktorý viedol k vydaniu rozsudku Essent Netwerk Noord a i., už citovaného v bode 44 vyššie (EU:C:2008:413), v ktorom o pridelení predmetnej sumy určenej spoločnosti rozhodol vnútroštátny zákonodarca.
- 65 Napokon v bode 74 rozsudku Essent Netwerk Noord a i., už citovaného v bode 44 vyššie (EU:C:2008:413), Súdny dvor výslovne odlíšil analyzované opatrenie od opatrenia, o ktoré išlo v rozsudku PreussenElektra, už citovanom v bode 42 vyššie (EU:C:2001:160), keď zdôraznil, že v neskôr uvedenej veci nedošlo k priamemu ani nepriamemu prevodu štátnych prostriedkov výrobcom elektrickej energie z obnoviteľných zdrojov energie, ale bola len uložená povinnosť dodávky takej elektrickej energie, a to za minimálne ceny. Uviedol tiež skutočnosť, že v tomto neskôr uvedenom prípade neboli podniky poverené štátom spravovať štátne prostriedky, ale mali povinnosť výkupu z vlastných finančných prostriedkov.
- 66 Na rozdiel od tvrdení Rakúskej republiky a Spojeného kráľovstva vyžaduje ÖSG v znení zmien a doplnení znaky, ktoré ho značne približujú k opatreniu, ktoré bolo predmetom veci, ktorá viedla k vydaniu rozsudku Essent Netwerk Noord a i., už citovaného v bode 44 vyššie (EU:C:2008:413).
- 67 Treba totiž po prvé uviesť, že obdobne k situácii SEP vo veci vedúcej k vydaniu rozsudku Essent Netwerk Noord a i., už citovaného v bode 44 vyššie (EU:C:2008:413), ÖMAG je v tomto prípade poverené na základe ÖSG v znení zmien a doplnení správou systému podpory výroby elektrickej energie z obnoviteľných zdrojov. V tomto ohľade Komisia správne poukazuje na skutočnosť, že ÖMAG bolo vytvorené v roku 2006 s výslovným cieľom požiadať o licenciu na výkon povinností zúčtovacieho strediska pre ekoenergiu v súlade s § 14 až § 14e uvedeného zákona. Ako tvrdí Komisia, systém zavedený týmto zákonom možno definovať ako licenciu udelenú štátom, pričom predmetné

zdroje sú vyplácané výlučne na účely verejného záujmu definovaného rakúskym zákonodarcom. Uvedené prostriedky spočívajúce v dodatočných nákladoch platených distribútormi elektrickej energie v prospech ÖMAG za Ekoenergiu, ktorej cena prekračuje cenu elektrickej energie nakupovanej na trhu, neplynú priamo od platiacich podnikov výrobcov Ekoenergie, teda iným účastníkom trhu, ktorí sa zaoberajú bežnou obchodnou činnosťou, ale vyžadujú zapojenie sprostredkovateľa povereného ich výberom a správou. Na rozdiel od okolností veci, ktorá viedla k vydaniu rozsudku *PreussenElektra*, už citovaného v bode 42 vyššie (EU:C:2001:160), tak nejde o jednoduchú zákonom zavedenú povinnosť výkupu, kde by bola výhoda udelená automaticky v okamihu uzatvorenia zmlúv na dodávku a zaplatením protihodnoty.

- 68 Po druhé treba konštatovať, že obdobne ako vo veci, ktorá viedla k vydaniu rozsudku *Essent Netwerk Noord a i.*, už citovaného v bode 44 vyššie (EU:C:2008:413), sa táto vec týka zdrojov určených na financovanie predmetného opatrenia, ktoré sú získavané vďaka poplatkom ukladaným súkromným subjektom ÖSG v znení zmien a doplnení, ktorý zavádza povinný tarifný príplatok viazaný na výkup Ekoenergie. Analogicky k bodom 43 až 47 rozsudku *Essent Netwerk Noord a i.*, už citovaného v bode 44 vyššie (EU:C:2008:413), je teda potrebné dospieť k záveru, že uvedený tarifný príplatok alebo dodatočný náklad je podobný parafiškálnej dani zdaňujúcej elektrickú energiu v Rakúsku, ktorá je stanovená orgánom verejnej moci, a to na účely verejného záujmu a podľa objektívneho kritéria v závislosti od množstva kilowatthodín (kWh) distribuovanej elektrickej energie. Ako zdôrazňuje Komisia v odôvodnení 68 napadnutého rozhodnutia, tak množstvo vykupovanej Ekoenergie, ako aj cenu stanovuje zákon, pričom § 22b ÖSG v znení zmien a doplnení stanovuje, že výšku zúčtovacej ceny každoročne stanovuje príslušný rakúsky spolkový minister. Okrem toho Rakúska republika ani Spojené kráľovstvo netvrdili, a v tomto zmysle ani v spise neexistuje žiadna informácia, že by iniciatíva na zdaňovanie prostredníctvom predmetného opatrenia vychádzala od subjektov platiacich tieto poplatky, ani že by ÖMAG konalo výlučne ako nástroj v systéme, ktorý by ony samy zaviedli, alebo že by ony samy rozhodovali o použití finančných zdrojov. Preto možno analogicky k bodu 66 rozsudku *Essent Netwerk Noord a i.*, už citovaného v bode 44 vyššie (EU:C:2008:413), kvalifikovať predmetné sumy ako prostriedky, ktorých pôvodom sú zdroje štátu, obdobne ako v prípade parafiškálnej dane. Čo sa týka konkrétnej otázky existencie výhody vyplývajúcej z pomoci v podobe výnimiek z povinnosti platiť parafiškálnu daň, rovnako ako selektivity takej výhody (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. marca 2012, *British Aggregates/Komisia*, T-210/02 RENV, Zb., EU:T:2012:110, body 46 až 49 a tam citovanú judikatúru), bude predmetom posúdenia v rámci preskúmania druhého žalobného dôvodu Rakúskej republiky (pozri bod 94 a nasl. nižšie).
- 69 Po tretie, hoci je nesporné, že ÖMAG je akciovou spoločnosťou založenou podľa súkromného práva, a nie verejnoprávnym subjektom a že akcionári ÖMAG, ktorí sú pod verejnou kontrolou, majú menej ako polovicu akcií a nemôžu vykonávať kontrolu, ba ani spoločnú kontrolu nad uvedenou spoločnosťou (pozri body 33 a 45 vyššie), toto nemožno pri okolnostiach tohto prípadu považovať za dostatočné na vylúčenie záveru o prítomnosti štátnych prostriedkov v rámci predmetného opatrenia.
- 70 Ako bolo totiž uvedené v bodoch 67 a 68 vyššie, ÖMAG je poverený správou systému podpory výroby elektrickej energie z obnoviteľných zdrojov, pričom je okrem iného pri plnení tejto úlohy starostlivo kontrolovaný, ako to zdôrazňuje Komisia v napadnutom rozhodnutí a vo svojich písomných podaniach Všeobecnému súdu, čiže ÖMAG nemôže použiť prostriedky vybrané v rámci predmetného opatrenia, ktoré sú mu povinne poskytované podnikmi uvedenými v tomto opatrení na iné účely, ako sú účely stanovené rakúskym zákonodarcom. Za takých okolností je pravda, že aj keď sa ÖMAG javí ako subjekt v právnej forme akciovej spoločnosti založenej podľa súkromného práva, treba napriek tomu konštatovať, že v rámci licencie na plnenie úloh zúčtovacieho strediska pre Ekoenergiu konanie tohto subjektu nie je konaním hospodárskeho subjektu konajúceho slobodne na trhu na účely dosahovania zisku, ale konaním vymedzeným rakúskym zákonodarcom, ktorý ho obmedzuje, pokiaľ ide o využívanie predmetnej licencie.

- 71 V tomto ohľade treba dodať, že ÖMAG je podrobené povinnosti spravovať sumy získané pri uplatňovaní predmetného opatrenia na osobitnom účte spadajúcom pod kontrolu štátnych orgánov, ako to vyplýva najmä z § 15, § 21 a § 23 ÖSG v znení zmien a doplnení. Toto predstavuje dodatočný dôkaz, keď sa vezme do úvahy spoločne s osobitnými právomocami a povinnosťami ÖMAG, toho, že nejde o prostriedky zodpovedajúce obvyklým zdrojom patriacim súkromným subjektom, ktoré by boli v celosti k dispozícii podniku, ktorý ich spravuje, ale že ide o osobitné zdroje, ktorých použitie na prísne vymedzené účely bolo vopred upravené rakúskym zákonodarcom (pozri analogicky rozsudok z 27. januára 1998, Ladbroke Racing/Komisia, T-67/94, Zb., EU:T:1998:7, najmä bod 105 a nasl.).
- 72 Konkrétnejšie, čo sa týka kontroly ÖMAG štátnymi orgánmi spomenutej v bodoch 70 a 71 vyššie, vykonáva sa na niekoľkých úrovniach. Po prvé je kontrola vykonávaná príslušným rakúskym spolkovým ministrom, ktorý musí v súlade s § 21 *in fine* ÖSG v znení zmien a doplnení v rámci svojich dozorných právomocí kontrolovať výdavky ÖMAG a svojim stanoviskom rozhodnúť o ich uznaní, rovnako ako musí mať v súlade s § 23 uvedeného zákona v spojení s § 15 ods. 2 tohto zákona umožnený kedykoľvek prístup ku všetkým listinám vzťahujúcim sa na osobitné účty ÖMAG a na predmetné zdroje. Okrem toho, ako to vyplýva z § 24 predmetného zákona, uvedený príslušný rakúsky spolkový minister tiež musí byť ihneď informovaný o skutočnostiach, ktoré by boli v rozpore s plnením určitých cieľov vymedzených predmetným zákonom, a to zo strany rakúskeho regulátora trhu s elektrinou, ktorý je poverený pravidelným dozorom nad plnením uvedených cieľov.
- 73 Po druhé v súlade s § 23 ÖSG v znení zmien a doplnení rakúskemu regulačnému orgánu v oblasti elektrickej energie predkladá ÖMAG každoročne podrobnú správu.
- 74 Po tretie v súlade s § 15 ods. 5 ÖSG v znení zmien a doplnení a ako to správne zdôraznila Komisia v odôvodnení 72 napadnutého rozhodnutia, bez ohľadu na vlastnícku štruktúru ÖMAG tiež rakúsky Dvor audítorov vykonáva následné kontroly ÖMAG.
- 75 Existencia takejto prísnej kontroly súladu konania ÖMAG so stanoveným právnym rámcom, hoci aj vykonávaná dodatočne a bez toho, aby bola sama osebe rozhodujúca, je súčasťou všeobecnej logiky štruktúry celého ÖSG v znení zmien a doplnení a potvrdzuje tak záver vyvodzovaný z právomocí vykonávaných týmto subjektom a priznaných vzhľadom na jeho povinnosti, že ÖMAG nekoná na vlastný účet a slobodne, ale na základe licencie ako správca podpory poskytnutej prostredníctvom prostriedkov štátu. V tomto ohľade je bezpredmetným tvrdenie Rakúskej republiky prednesené na pojednávaní, podľa ktorého kontrola zo strany rakúskeho Dvora audítorov nemá žiaden vplyv na spôsob, akým ÖMAG využíva svoje prostriedky. Ak by sa totiž aj pripustilo, že vyššie uvedená kontrola nemá priamy vplyv na každodennú správu predmetných finančných prostriedkov zo strany ÖMAG, zostáva pravdou, že ide o dodatočný prvok, ktorého cieľom je zabezpečiť, aby sa konanie ÖMAG pohybovalo len v rámci upravenom ÖSG v znení zmien a doplnení.
- 76 Za týchto okolností treba konštatovať, že Komisia v odôvodneniach 61 a 62 napadnutého rozhodnutia v spojení s odôvodneniami 82 až 86 uvedeného rozhodnutia správne uviedla, že výhoda upravená ustanovením § 22c ÖSG v znení zmien a doplnení v prospech energeticky náročných odberateľov v tomto prípade predstavuje dodatočné zaťaženie štátu, keďže sa možno domnievať, že akékoľvek zníženie sumy poplatku, ktorý sú títo odberatelia povinní platiť, vedie k stratám príjmov štátu, ktoré sú však následne vybrané od iných podnikov, čo kompenzuje takto vzniknuté straty. Ako protihodnotu „stanovenia hornej hranice“ príspevku energeticky náročných odberateľov je totiž distribútor elektrickej energie v súlade s § 15 ods. 1a ÖSG v znení zmien a doplnení oslobodený od povinnosti nakupovať ekoenergiu od ÖMAG v objeme elektrickej energie, ktorú predáva konečnému spotrebiteľovi oslobodenému od povinnosti nákupu ekoenergie.
- 77 Tieto závery nestrácajú platnosť ďalšími tvrdeniami Rakúskej republiky a Spojeného kráľovstva.

- 78 Predovšetkým je irelevantným tvrdenie, podľa ktorého štát nepredpokladá pokrytie akýchkoľvek strát prostredníctvom rozpočtových zdrojov, rovnako ako aj tvrdenie, podľa ktorého akékoľvek riziko insolventnosti, ktoré by prípadne mohlo vyplývať zo skutočnosti, že ÖMAG konal v rozpore s ustanoveniami ÖSG v znení zmien a doplnení, by bolo znášané ním samotným a nie štátom.
- 79 Treba totiž uviesť, že v tomto prípade je relevantnou len situácia, ktorá by vyplynula z uplatňovania predmetného opatrenia, tak ako bolo notifikované, a nie prípadná činnosť ÖMAG, ktorá by bola v rozpore so stanoveným právnym rámcom. Účastníci konania sa však zhodujú na tom, že ak bude ÖMAG konať prísne v súlade s uvedeným opatrením a v jeho medziach, v zásade nepotrebuje podporu štátu, keďže v súlade s § 21 a nasl. ÖSG v znení zmien a doplnení by mala náklady ÖMAG tiež pokrývať najmä zúčtovacia cena, spoločne s ročným poplatkom plateným každým konečným spotrebiteľom pripojeným na verejnú sieť. Ako uviedla Rakúska republika v odpovedi na otázku Všeobecného súdu v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania, toto zahŕňa pokrytie prípadného výpadku príjmov ÖMAG v predošlom roku spôsobeného napríklad obmedzením sumy príspevku určitých energeticky náročných odberateľov. Preto, ako správne uvádza Rakúska republika, buď ÖMAG neutrpí v nijakom okamihu výpadok príjmov, alebo bude prinajhoršom taký výpadok príjmov len dočasný a bude kompenzovaný nasledujúci rok. Okrem toho, ako uvádza Komisia vo svojej odpovedi na otázky Všeobecného súdu v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania, s poukazom na § 22b ÖSG v znení zmien a doplnení a na správu o činnosti ÖMAG za rok 2006 pripojenú k vyjadreniu k žalobe, úpravy zúčtovacej ceny boli povoľované dokonca aj v priebehu roka. V tomto ohľade tiež treba poukázať na vysvetlenia poskytnuté Rakúskou republikou v odpovediach na otázky Všeobecného súdu k skutočnosti, že príslušný rakúsky spolkový minister bol dokonca oprávnený v súlade s § 22c ÖSG v znení zmien a doplnení zmeniť kompenzačnú sumu, ktorá má byť odvedená ÖMAG, a to po zohľadnení rozličných relevantných ekonomických údajov. Za týchto okolností je tiež potrebné konštatovať, že na pojednávaní Rakúska republika rozporuplne tvrdila, že ÖMAG musí prevziať riziká spojené so svojou činnosťou, a to najmä pokiaľ ide o problémy insolventnosti alebo nedostatku likvidity.
- 80 V každom prípade z analýzy ÖSG v znení zmien a doplnení vyplýva, že predmetné opatrenie v zásade zakotvuje trvalý prístup ÖMAG k finančným prostriedkom nevyhnutným na plnenie úloh verejného záujmu, ktoré mu boli zverené v rámci licencie na plnenie úloh zúčtovacieho strediska pre ekoenergiu, čím sa minimalizuje uvedené riziko nedostatku likvidity alebo dokonca insolventnosti, ktoré by v tomto kontexte muselo znášať. Toto však len podporuje záver vyslovený v bodoch 70, 71 a 75 vyššie, podľa ktorého ÖMAG nekonalo ako typický podnik na trhu, znášajúci všetky obvyklé riziká a nepredvídateľné udalosti, vrátane finančných rizík, ale ako osobitný subjekt, ktorého úloha je presne vymedzená predmetnou právnou úpravou. Vzhľadom na vyššie uvedené nie je nevyhnutné ďalej posudzovať relevantnosť tvrdenia Komisie v odpovedi na otázky Všeobecného súdu položené v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania, podľa ktorých § 23 ods. 2 bod 5 ÖSG v znení zmien a doplnení upravoval možnosť určitých „ďalších príspevkov“, bez spresnenia a bez toho, aby bol právny základ takýchto príspevkov, dokonca aj mimo rámca ÖSG v znení zmien a doplnení, vymedzený Rakúskou republikou počas správneho konania, alebo relevantnosť tvrdenia Komisie v tom istom rámci v tom zmysle, že by bolo prípadne možné, aby sa ÖMAG domáhalo zodpovednosti Rakúskej republiky v prípade, ak by príslušný rakúsky spolkový minister nestanovil zúčtovaciu cenu takým spôsobom, aby boli nahradené všetky dodatočné náklady ÖMAG, ktoré majú byť uhradené v zmysle predmetného zákona. Rakúska republika totiž nenamieta, že v zásade ak je právna úprava dodržiavaná, zavádza mechanizmus úplnej náhrady dodatočných nákladov zaťažujúcich ÖMAG z dôvodu povinnosti výkupu ekoenergie od výrobcov v Rakúsku za vyššiu cenu, ako je cena na trhu.
- 81 Ďalej sú rovnako irelevantné tvrdenia Rakúskej republiky, podľa ktorých po prvé predmetné opatrenie neupravuje priame platby „z rozpočtu“ štátu v prospech ÖMAG, po druhé predmetné prostriedky nikdy neopustili súkromný sektor, po tretie uvedené prostriedky neboli „k dispozícii štátu“, po štvrté ÖMAG „nemá výsady verejnej moci“ a prípadné opravné prostriedky voči jeho konaniu boli v súlade

s predmetným opatrením riešené bežným občianskym súdnym konaním, a nie správnym konaním, rovnako ako aj napokon to, že ÖMAG je vo vzťahu k rozličným účastníkom trhu „neutrálne a nezávislé“.

- 82 Už sa totiž konštatovalo, že na jednej strane predmetné prostriedky treba od samého začiatku kvalifikovať ako prostriedky štátu, najmä z dôvodu záväznej povahy platieb zavedených na účely verejného záujmu, a na druhej strane, že ÖMAG konalo, čo sa týka licencie na plnenie úloh zúčtovacieho strediska pre ekoenergiu, v rámci jasne definovanom rakúskym zákonodarcom, sledujúc tie isté ciele, a bolo okrem iného prísne kontrolované príslušnými rakúskymi orgánmi. V tomto ohľade Súdny dvor nedávno potvrdil, že finančné prostriedky pochádzajúce z povinných príspevkov uložených právnou úpravou členského štátu, ktoré sú spravované a rozdeľované v zmysle tejto právnej úpravy, sa môžu považovať za štátne prostriedky v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ, aj keď sú ich správou poverené subjekty, ktoré nie sú verejnými orgánmi (pozri v tomto zmysle rozsudok *Vent De Colère*, už citovaný v bode 58 vyššie, EU:C:2013:851, bod 25 a tam citovanú judikatúru, rovnako ako aj analogicky bod 26). Podľa Súdneho dvora mechanizmus úplnej kompenzácie dodatočných nákladov, ktoré musia podniky znášať v dôsledku povinnosti nakupovať elektrickú energiu veterného pôvodu za cenu vyššiu, ako je trhovú cenu, ktorú v tuzemsku platia všetci koneční spotrebitelia, vyplývajúci z analyzovanej francúzskej právnej úpravy, predstavuje intervenciu zo štátnych prostriedkov.
- 83 Vzhľadom na vyššie uvedené treba dospieť k záveru, že Komisia sa nedopustila pochybenia, keď dospela k záveru, že z predmetného opatrenia vyplýva použitie štátnych prostriedkov.
- 84 Preto treba prvú časť prvého žalobného dôvodu zamietnuť.

– O druhej časti prvého žalobného dôvodu

- 85 Rakúska republika tvrdí, že predmetné opatrenie nie je v tomto prípade pomocou pripísateľnou štátu. V tomto ohľade odkazuje na judikatúru Francúzsko/Komisia (už citovanú v bode 54 vyššie, EU:C:2002:294, bod 55 a nasl.), ako aj *PreussenElektra* (už citovanú v bode 42 vyššie, EU:C:2001:160, bod 20) a tvrdí, že treba vziať do úvahy všetky dôkazy, ako je zaradenie inštitúcie, ktorá prijíma opatrenie do štruktúr verejnej správy, povaha jej činností a ich vykonávanie na trhu, právne postavenie inštitúcie, intenzitu dohľadu vykonávaného štátnymi orgánmi nad správou subjektu a ďalšie. Podľa Rakúskej republiky po prvé osoba, ktorá na základe licencie plní úlohy zúčtovacieho strediska pre ekoenergiu zriadeného ÖSG v znení zmien a doplnení je súkromným podnikom. Poukazuje *a contrario* na rozsudok z 12. decembra 1996, *Air France/Komisia* (T-358/94, Zb., EU:T:1996:194, bod 38). Po druhé žiadny orgán vyššie uvedenej právnickej osoby nie je schvaľovaný ani vymenovaný štátom, pričom tento ani nie je zastúpený v jej orgánoch. Po tretie ani forma vyššie uvedenej právnickej osoby, ani jej akcionárska štruktúra nie sú upravené zákonom. Po štvrté štát nemá právo schvaľovať jej činnosť. Po piate vyššie uvedená právnická osoba nie je spravovaná pravidlami predkladanými na schvaľovanie štátu a nie je ani podrobená povoleniami zo strany štátu či osobitným sankciám. Po šieste spory medzi vyššie uvedenou právnickou osobou a distribútormi elektrickej energie musia byť predkladané bežným súdnym orgánom.
- 86 V tomto ohľade treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry týkajúcej sa pripísateľnosti opatrenia treba preskúmať, či sa verejné orgány musia považovať za orgány, ktoré sa podieľali na prijatí tohto opatrenia (pozri v tomto zmysle rozsudok *Vent De Colère*, už citovaný v bode 58 vyššie, EU:C:2013:851, bod 17 a tam citovanú judikatúru).
- 87 V tomto prípade treba konštatovať, že mechanizmus podpory ekoenergie, ako aj mechanizmus výnimky v prospech energeticky náročných odberateľov bol zavedený zákonom, konkrétne ÖSG v znení zmien a doplnení, a musí byť teda považovaný za pripísateľný štátu. Za takých okolností, na rozdiel od toho, čo tvrdí Rakúska republika, nie je nevyhnutné pristupovať k rozsiahlejšej analýze prípadného zaradenia ÖMAG do štruktúr štátnej správy, povahy jeho činností a ich vykonávaní na trhu, právneho postavenia

subjektu alebo intenzity dohľadu vykonávaného štátnymi orgánmi nad jeho správou. V každom prípade už bolo v rámci preskúmania prvej časti tohto žalobného dôvodu konštatované, že ÖMAG bolo zaradené do štruktúry zriadenej rakúskym zákonodarcom upravujúcej nielen povahu jeho činností a ich konkrétne vykonávanie, ale tiež dohľad prostredníctvom kontroly vykonávanej následne príslušnými štátnymi orgánmi a navyše, podrobne stanovujúc medze činnosti ÖMAG pri výkone jeho licencie, takým spôsobom, že tento subjekt nemožno považovať za súkromný hospodársky subjekt konajúci slobodne s cieľom dosahovať zisk na trhu vystavenom hospodárskej súťaži.

88 Z toho vyplýva, že druhú časť prvého žalobného dôvodu, a teda prvý žalobný dôvod ako celok je potrebné zamietnuť.

O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 107 ods. 1 ZFEÚ z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia zo strany Komisie, keď dospela k záveru, že predmetné opatrenie je selektívne

89 Rakúska republika tvrdí, že kritérium selektivity odlišuje všeobecné opatrenia hospodárskej politiky od štátnej pomoci. O štátnu pomoc ide vtedy, keď je vnútroštátne opatrenie takej povahy, že uprednostňuje určité podniky alebo určitú výrobu vo vzťahu k iným, ktoré sa vzhľadom na cieľ sledovaný uvedeným režimom nachádzajú v porovnateľnej skutkovej a právnej situácii (rozsudok z 29. apríla 2004, *GIL Insurance a i.*, C-308/01, Zb., EU:C:2004:252, bod 68). Podľa Rakúskej republiky sa hodnotenie selektivity opatrenia, ktoré môže byť štátnou pomocou vykonáva vo viacerých fázach. Predovšetkým treba identifikovať referenčný rámec, potom konštatovať odchýlku voči tomuto rámcu a napokon preskúmať možnosť odôvodnenia tejto odchýlky povahou a logikou systému.

90 Takto je podľa Rakúskej republiky potrebné sa po prvé pýtať, či § 22d ÖSG v znení zmien a doplnení skutočne možno považovať za „výnimku“ z „referenčného rámca“. Opiera sa vo svojej argumentácii najmä o rozsudok z 10. apríla 2008, *Holandsko/Komisia* (T-233/04, Zb., EU:T:2008:102).

91 Po druhé podľa Rakúskej republiky, ak by aj Všeobecný súd mal dospieť k záveru, že režim zavedený § 22c ÖSG v znení zmien a doplnení vedie k odchýlke od referenčného systému, táto je odôvodnená logikou a vnútornou koncepciou systému. Jeho cieľom je totiž rovnomerne rozdeliť bremeno financovania ekoenergie medzi skupiny spotrebiteľov, berúc do úvahy logiku vyplývajúcu zo smernice Rady 2003/96/ES z 27. októbra 2003 o reštrukturalizácii právneho rámca Spoločenstva pre zdaňovanie energetických výrobkov a elektriny (Ú. v. EÚ L 283, s. 51; Mim. vyd. 09/001, s. 405, ďalej tiež „smernica o dani z energie“). Rakúska republika najmä poukazuje na predošlé porovnateľné konania pred Komisiou (N 271/2006, týkajúce sa „Tax Relief for Supply of surplus Heating“ v Dánsku, a N 820/2006, týkajúca sa „daňových úľav pre veľkých spotrebiteľov energie“ v Nemecku).

92 Po tretie Rakúska republika tvrdí, že § 22c ÖSG v znení zmien a doplnení nie je selektívny „*de iure*“, keďže režim kompenzácií je uplatniteľný na všetky podniky, nezávisle od ich veľkosti alebo odvetvia činnosti. Nedochádza ani k selektivitě „*de facto*“. Tvrdí, že pri neexistencii selektivity nepredstavuje predmetné opatrenie štátnu pomoc (poukazuje na rozsudok z 8. novembra 2001, *Adria-Wien Pipeline a Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke*, C-143/99, Zb., EU:C:2001:598, bod 36).

93 Na úvod treba uviesť, že hoci niektoré argumenty Rakúskej republiky možno chápať ako argumenty týkajúce sa samotnej existencie výhody, ktorá by vznikla uplatnením výnimky predpokladanej v § 22c ÖSG v znení zmien a doplnení, základ jej druhého žalobného dôvodu sa v zásade týka neexistencie selektivity takej výhody. V každom prípade Všeobecný súd považuje za vhodné preskúmať tieto dve otázky spoločne.

94 Pokiaľ ide po prvé o existenciu výhody, z ustálenej judikatúry vyplýva, že pojem pomoc je všeobecnejší než pojem subvencia, pretože zahrňuje nielen pozitívne príspevky ako samotné subvencie, ale aj intervencie, ktoré v rôznych formách znižujú náklady, ktoré spravidla zaťažujú rozpočet podniku a ktoré z tohto dôvodu, aj keď nie sú subvenciami v úzkom zmysle slova, majú rovnaký charakter

a rovnaké účinky. Okrem toho, pokiaľ ide o oblasť daní, Súdny dvor uviedol, že opatrenie, prostredníctvom ktorého štátne orgány udeľujú niektorým podnikom oslobodenie od dane, ktoré hoci nepredstavuje presun štátnych zdrojov, dostáva príjemcov do priaznivejšej finančnej situácie, ako je situácia ostatných daňových subjektov, predstavuje štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ. Rovnako môže štátnu pomoc predstavovať opatrenie, ktoré niektorým podnikom prizná zníženie dane alebo odklad platby riadne splatnej dane (pozri v tomto zmysle rozsudok *British Aggregates/Komisia*, už citovaný v bode 68 vyššie, EU:T:2012:110, bod 46 a tam citovanú judikatúru).

- 95 Po druhé, pokiaľ ide o selektívnu povahu výhody, je potrebné určiť, či v rámci daného právneho režimu je štátne opatrenie spôsobilé zvýhodniť „určité podniky alebo výrobu určitých druhov tovaru“ v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ vo vzťahu k iným podnikom, ktoré sa nachádzajú v porovnateľnej skutkovej a právnej situácii vzhľadom na cieľ sledovaný dotknutým opatrením (pozri v tomto zmysle rozsudok *British Aggregates/Komisia*, už citovaný v bode 68 vyššie, EU:T:2012:110, bod 47 a tam citovanú judikatúru).
- 96 Podľa ustálenej judikatúry sa pojem štátna pomoc netýka štátnych opatrení, ktoré zavádzajú rozlišovanie medzi podnikmi, a preto sú automaticky selektívne, pokiaľ toto rozlišovanie vyplýva z povahy alebo zo štruktúry daňového systému, do ktorého patria (pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. decembra 2008, *British Aggregates/Komisia*, C-487/06 P, Zb., EU:C:2008:757, bod 83 a tam citovanú judikatúru). Súdny dvor uviedol, že dotknutý členský štát môže preukázať, že toto opatrenie vyplýva priamo zo základných alebo z hlavných zásad jeho daňového systému a že v tomto ohľade je potrebné rozlišovať na jednej strane medzi cieľmi, ktoré sú stanovené pre osobitný daňový režim a nie sú mu vlastné, a na druhej strane mechanizmami vlastnými samotnému daňovému systému, ktoré sú nevyhnutné na realizáciu týchto cieľov. Oslobodenia od daní vyplývajúce z cieľa, ktorý nie je vlastný daňovému systému, do ktorého spadajú, sa totiž nemôžu vyhnúť splneniu požiadaviek vyplývajúcich z článku 107 ods. 1 ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudok *British Aggregates/Komisia*, už citovaný v bode 68 vyššie, EU:T:2012:110, bod 48 a tam citovanú judikatúru).
- 97 Okrem toho podľa judikatúry má na účely posúdenia selektívnej povahy výhody udelenej daňovým opatrením zvýšený význam určenie referenčného rámca, pretože samotnú existenciu výhody možno preukázať iba vo vzťahu k „obvyklému“ zdaneniu. Kvalifikácia vnútroštátneho daňového opatrenia ako „selektívneho“ teda v prvom rade predpokladá identifikáciu a predbežné preskúmanie spoločného alebo „obvyklého“ daňového systému uplatniteľného v dotknutom členskom štáte. Práve v porovnaní s týmto spoločným alebo „obvyklým“ daňovým systémom treba v druhom rade posúdiť a stanoviť prípadnú selektívnu povahu výhody poskytnutej dotknutým daňovým opatrením tak, že sa preukáže, že toto opatrenie sa odchyľuje od uvedeného spoločného systému, pretože zavádza rozdiely medzi hospodárskymi subjektmi, ktoré sa vzhľadom na cieľ sledovaný daňovým systémom dotknutého členského štátu nachádzajú v porovnateľnej skutkovej a právnej situácii (pozri v tomto zmysle rozsudok *British Aggregates/Komisia*, už citovaný v bode 68 vyššie, EU:T:2012:110, bod 49 a tam citovanú judikatúru).
- 98 Treba tiež uviesť, že Súdny dvor opakovane rozhodol, že cieľ sledovaný štátnymi zásahmi nestačí na to, aby tieto zásahy nebolo možné kvalifikovať ako „pomoc“ v zmysle článku 107 ES (pozri v tomto zmysle rozsudok *British Aggregates/Komisia*, už citovaný v bode 96 vyššie, EU:C:2008:757, bod 84 a tam citovanú judikatúru). Článok 107 ods. 1 ZFEÚ totiž nerozlišuje podľa dôvodov alebo cieľov štátnych zásahov, ale definuje ich podľa ich účinkov (pozri v tomto zmysle rozsudok *British Aggregates/Komisia*, už citovaný v bode 96 vyššie, EU:C:2008:757, bod 85 a tam citovanú judikatúru). Takto vyššie uvedené ustanovenie definuje štátne zásahy na základe ich účinkov, a teda nezávisle od použitých techník (pozri v tomto zmysle rozsudok *British Aggregates/Komisia*, už citovaný v bode 96 vyššie, EU:C:2008:757, bod 89 a tam citovanú judikatúru).
- 99 Napokon tiež z ustálenej judikatúry vyplýva, že okolnosť, že množstvo podnikov, ktoré by sa mohli dožadovať využitia opatrenia, je vysoké alebo okolnosť, že tieto podniky náležia do rozličných odvetví, nestačí na spochybnenie selektívnej povahy tohto opatrenia, a teda na to, aby opatrenia nebolo možné

kvalifikovať ako štátnu pomoc (pozri rozsudok *Adria-Wien Pipeline* a *Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke*, už citovaný v bode 92 vyššie, EU:C:2001:598, bod 48 a tam citovanú judikatúru). V prípadoch, keď sa predmetné opatrenie riadi objektívnymi kritériami horizontálneho uplatnenia, táto okolnosť tiež nespochybňuje jeho selektívnu povahu, pretože môže preukazovať len to, že sporná pomoc nepredstavuje individuálnu pomoc, ale patrí do systému pomoci (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. februára 2003, *Španielsko/Komisia*, C-409/00, Zb., EU:C:2003:92, bod 49).

- 100 V tomto prípade treba po pripomenutí relevantnej časti napadnutého rozhodnutia identifikovať určujúce kritériá „obvyklého“ režimu predpokladaného ÖSG v znení zmien a doplnení.
- 101 V tomto ohľade, ako to vyplýva z časti napadnutého rozhodnutia týkajúceho sa „výhody“, ale tiež z časti analyzujúcej „štátne prostriedky a zodpovednosť“, Komisia stavia na rovnakú úroveň celý notifikovaný ÖSG v znení zmien a doplnení a daňový režim, v rámci ktorého by výhoda v zásade vyplývala z úplného alebo čiastočného oslobodenia od regulačného poplatku (pozri v tomto zmysle najmä odôvodnenia 55, 64 a 68 až 70 napadnutého rozhodnutia).
- 102 Následne v časti týkajúcej sa selektívnosti výhody, to znamená v odôvodneniach 88 až 103 napadnutého rozhodnutia, Komisia v zásade tvrdí, že predmetné opatrenie je v rozsahu v akom zahŕňa výhodu upravenú v § 22c ÖSG v znení zmien a doplnení selektívne z toho dôvodu, že hoci uvedené opatrenie môžu využiť všetky podniky, ktorých náklady sa v dôsledku ich príspevku na podporu ekoenergie zvýšili o viac ako 0,5 % čistej hodnoty ich výroby, predmetné opatrenie zostáva *de facto* vyhradené výlučne určitej kategórii podnikov, konkrétne energeticky náročným odberateľom, ktorí pôsobia predovšetkým v odvetví výroby tovarov. Z tohto dôvodu toto opatrenie určitým ďalším podnikom umiestneným na rakúskom území bráni v tom, aby ho využívali.
- 103 Konkrétne, čo sa týka sústredenia výhody vyplývajúcej z predmetného opatrenia na určité podniky, Komisia v odôvodnení 101 napadnutého rozhodnutia uvádza toto:

„Komisia pri svojom skúmaní dospela k záveru, že notifikovaná schéma sa zameriava prednostne na veľmi málo podnikov vyrábajúcich predovšetkým tovar. [Rakúska republika] v tejto súvislosti predložil[a] 9. septembra 2010 údaje, ktoré vychádzali z aktuálneho uplatňovania schémy s intenzitou pomoci pod hranicou vymedzujúcou notifikačnú povinnosť. Podľa týchto údajov požiadalo o uplatnenie tejto schémy z približne 300 000 rakúskych podnikov len asi 2000 (t. j. menej ako 1 % všetkých rakúskych podnikov). V rámci súčasného uplatňovania tejto schémy využívajú približne 66 % prostriedkov podniky, ktoré pôsobia v oblasti ‚výroby tovaru‘ [poukazuje sa tu na skutočnosť, že v rámci tohto hospodárskeho odvetvia existuje určité zameranie na podsektory, ako sú výroba dreva, papiera, potravín, skla, keramiky, kovov a chemických látok]. V súvislosti s tým, že [Rakúska republika] by mal[a] zvýšiť intenzitu pomoci nad hranice *de minimis*, ktoré v súčasnosti predbežné uplatňovanie schémy neprekračuje, Komisia ďalej konštatovala, že toto opatrenie sa pravdepodobne bude ešte viac zameriavať na podniky zaoberajúce sa výrobou tovaru. Dokazuje to aj skutočnosť, že na základe údajov, ktoré predložil[a] [Rakúska republika], by z vyššej intenzity pomoci malo prospech iba 12 podnikov, ako je to v rámci súčasne platného znenia úpravy, a že len dva z týchto podnikov pôsobia v odvetví dopravy, kým 10 z nich sa zameriava na výrobu tovaru [odkazuje sa na list z 9. septembra 2010, ktorým Rakúska republika odpovedala na otázky Komisie z 19. júla 2010, s. 17, a tabuľku 5 na s. 17]“.

- 104 V odôvodnení 102 napadnutého rozhodnutia Komisia dospela k záveru, že notifikovaná schéma nebude nijakým prínosom pre väčšinu hospodárskych odvetví rakúskeho hospodárstva, alebo len v malej miere, kým zvýhodnené budú prevažne podniky pôsobiace v niektorom z týchto hospodárskych odvetví, konkrétne v oblasti výroby tovaru.

- 105 V tomto ohľade treba najskôr preskúmať tvrdenia Rakúskej republiky, podľa ktorých v zásade § 22c ÖSG v znení zmien a doplnení nemožno považovať za „výnimku“ vo vzťahu k „referenčnému rámcu“ predstavovanému zvyškom uvedeného zákona alebo, v každom prípade, je odôvodnený povahou systému.
- 106 Treba však rovnako ako Komisia uznať, že medzi všeobecným režimom upraveným ÖSG v znení zmien a doplnení analyzovaným ako celok a konkrétnym ustanovením § 22c tohto zákona nie je jednota predmetu a cieľa tak, aby bolo možné toto ustanovenie považovať za integrálnu súčasť všeobecného režimu a nie za osobitnú výnimku upravenú v rámci takého režimu.
- 107 Ako bolo totiž uvedené v bode 32 vyššie, Rakúska republika sa prostredníctvom ÖSG v znení zmien a doplnení usilovala dosiahnuť svoj národný záväzný cieľ týkajúci sa časti energie vyrobenej z obnoviteľných zdrojov na hrubej konečnej energetickej spotrebe, ako to predpokladá smernica o obnoviteľných zdrojoch energie. Na tieto účely bol zavedený mechanizmus, s cieľom umiestniť všetku ekoenergiu vyrobenú v Rakúsku, spočívajúci v povinnosti, uvedenej v § 19 až § 22b ÖSG v znení zmien a doplnení, všetkých distribútorov elektrickej energie vykúpiť od ÖMAG všetku ekoenergiu za zúčtovaciu cenu, ktorá je vyššia ako cena na trhu. Uvedená povinnosť následne vedie k tomu, že distribútori požadujú od všetkých podnikov, ktoré sú spotrebiteľmi energie v Rakúsku a ktoré nie sú oslobodené od tejto povinnosti, aby platili tarifný príplatok k cene elektrickej energie, konkrétne „dodatočné náklady na ekoenergiu“, s cieľom presunúť na nich dodatočne vyvolané náklady zodpovedajúce rozdielu medzi zúčtovacou cenou a cenou elektrickej energie na trhu (pozri tiež odôvodnenie 107 napadnutého rozhodnutia).
- 108 Treba však konštatovať, že tento všeobecný režim zavedený ÖSG v znení zmien a doplnení, ktorý okrem iného nie je ako taký predmetom tohto konania, keďže Komisia nepovažuje pomoc výrobcom ekoenergie za nezlučiteľnú s vnútorným trhom (pozri body 6, 14 a 15 vyššie) sa líši, pokiaľ ide o jemu vlastný predmet spočívajúci v ochrane životného prostredia, od režimu predneseného Rakúskou republikou na odôvodnenie výnimky predpokladanej v §22c ÖSG v znení zmien a doplnení.
- 109 V tomto poslednom ohľade Rakúska republika totiž viackrát uviedla, tak v správnom konaní, ako aj pred Všeobecným súdom, že cieľom opatrenia stanovujúceho obmedzenie maximálnej sumy príspevku energeticky náročných odberateľov bolo „umožniť, aby bola záťaž vyvolaná systémom podpory ekoenergie znesiteľná z hľadiska... hospodárstva a priemyslu“ a chrániť podniky osobitne dotknuté týmto systémom. Konkrétnejšie zastávala názor, že energeticky nároční odberatelia sú obzvlášť vystavení medzinárodnej konkurencii a že dodatočné náklady na ekoenergiu by viedli k znevýhodneniu v hospodárskej súťaži vo vzťahu k tretím štátom alebo iným členským štátom Únie, ktoré neukladajú spotrebiteľom elektrickej energie povinnosť platiť finančné príspevky na financovanie ekoenergie alebo ktoré tiež zavádzajú obmedzenie maximálnej sumy príspevku energeticky náročných odberateľov. Okrem iného poukazuje na schémy existujúce v Nemecku, Švajčiarsku a Francúzsku. Preto podľa Rakúskej republiky, hoci všeobecný režim upravený ÖSG v znení zmien a doplnení vyvoláva znevýhodnenie v hospodárskej súťaži, ktoré sa dotýka všetkých rakúskych podnikov, niektoré z ich sú dotknuté viac ako iné. Práve v reakcii na túto skutočnosť je cieľom obmedzenia maximálnej sumy príspevkov upraveného v § 22c ÖSG v znení zmien a doplnení zmenšenie „neprimeraného“ znevýhodnenia v hospodárskej súťaži, ktoré by utrpeli energeticky nároční odberatelia. Napokon, podľa Rakúskej republiky nejde o zvýhodnenie týchto podnikov v hospodárskej súťaži, ale iba o kompenzáciu alebo zmenšenie existujúceho znevýhodnenia v hospodárskej súťaži (pozri tiež odôvodnenia 106 a 107 *in fine* napadnutého rozhodnutia). Vzhľadom na vyššie uvedené treba dospieť k záveru, že predmetná výnimka sleduje iný cieľ, ako je cieľ ÖSG v znení zmien a doplnení ako taký, a to napriek skutočnosti, že „kompenzačná suma“ stanovená v uvedenej výnimke v prospech energeticky náročných odberateľov, ktorá je určená na spolufinancovanie podpory ekoenergie, môže mať určité nepriame pozitívne dopady na životné prostredie.

- 110 Referenčný rámec predstavovaný obvyklým zdaňovaním, vo vzťahu ku ktorému treba vymedziť prípadnú existenciu selektívnych výhod v prospech určitých hospodárskych subjektov v súlade s rozsudkom *British Aggregates/Komisia* (už citovaným v bode 68 vyššie, EU:T:2012:110 a najmä jeho bod 49) je teda tvorený ÖSG v znení zmien a doplnení ako takým, ktorý zaviedol schému podpory výroby ekoenergie a stanovil povinnosti uplatniteľné na všetkých distribútoroch elektrickej energie a podniky, ktoré sú spotrebiteľmi elektrickej energie v Rakúsku, a vo vzťahu ku ktorým predstavuje §22c ÖSG v znení zmien a doplnení výnimku.
- 111 Pokiaľ ide o túto výnimku, treba po prvé odmietnuť všeobecné tvrdenia Rakúskej republiky, podľa ktorých táto výnimka nepredstavuje výhodu, ale iba zmiernuje „znevýhodnenie v hospodárskej súťaži“, ktoré majú rakúske podniky a najmä rakúske energeticky náročné podniky.
- 112 Po prvé, keďže je nesporné, že ÖSG v znení zmien a doplnení predstavuje právnu úpravu vyvolávajúcu účinky takej povahy, ktoré spôsobujú náklady obvykle zaťažujúce rozpočet podniku, ktorý je spotrebiteľom energie v Rakúsku, treba konštatovať, že skutočnosť, že Rakúska republika upúšťa od vymáhania časti dodatočných nákladov spojených s výkupom ekoenergie tým, že v stanovenom režime obmedzuje na pevnú maximálnu sumu príspevkov rakúskych energeticky náročných podnikov, má za následok zníženie nákladov týchto podnikov, ktoré by obvykle zaťažovali ich rozpočet. Preto skutočne ide o výhodu, ktorú tieto podniky využívajú vo vzťahu k iným podnikom, ktoré v Rakúsku spotrebúvajú elektrickú energiu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 3. marca 2005, *Heiser*, C-172/03, Zb., EU:C:2005:130, bod 38).
- 113 Okrem toho treba v tomto ohľade uviesť, že hoci Rakúska republika zdôraznila v odpovedi na otázku Všeobecného súdu v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania, že pevné obmedzenie maximálnej sumy zmieňované v bode 112 vyššie alebo inými slovami, kompenzačná suma, ktorú platia energeticky nároční odberatelia, sa môže meniť, keďže príslušný rakúsky spolkový minister je za istých okolností oprávnený pristúpiť k zvýšeniu uvedenej kompenzačnej sumy nad 0,5 % čistej hodnoty ich výroby za predošlý rok, napriek tomu netvrdí, že by taká úprava zmenšila výhodu poskytnutú v prospech týchto podnikov tak, aby ju celkom odstránila, najmä tým, že by na nulu alebo na minimálnu sumu zmenšila rozdiel medzi uvedenou kompenzačnou sumou a platbami, ktoré by uvedené podniky boli povinné platiť na základe ÖSG v znení zmien a doplnení pri neexistencii akejkoľvek takej výnimky, ako ju upravuje § 22c tohto zákona. Okrem toho tiež nie je bez významu v tejto súvislosti dodať, že ako vyplýva tak z predmetného ustanovenia, ako aj odpovedí Rakúskej republiky na otázky Všeobecného súdu, výnimka v prospech energeticky náročných odberateľov môže mať dokonca aj negatívne dopady na skupiny prispievateľov na podporu ekoenergie, ktorí sú spotrebiteľmi energie a ktorí nemôžu využiť uvedenú výnimku, a to z dôvodu vyššej finančnej záťaže, ktorú musia znášať. Toto posilňuje účinok výhody udelenej energeticky náročným odberateľom.
- 114 Po druhé treba konštatovať, že ak by sa aj predpokladalo, že cieľom opatrenia obmedzenia maximálnej sumy predmetného príspevku bolo kompenzovať znevýhodnenie, na ktoré odkazuje Rakúska republika vo svojich vysvetleniach, také opatrenie by v žiadnom prípade nemalo byť odôvodnené skutočnosťou, že jeho cieľom je naprávať skreslenie hospodárskej súťaže na trhu Únie s elektrickou energiou.
- 115 V tomto ohľade stačí pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry skutočnosť, že členský štát sa snaží prostredníctvom jednostranných opatrení priblížiť existujúce podmienky hospodárskej súťaže v určitom hospodárskom odvetví podmienkam, ktoré prevládajú v iných členských štátoch, nemôže zbaviť tieto opatrenia charakteru pomoci (pozri rozsudok *Heiser*, už citovaný v bode 112 vyššie, EU:C:2005:130, bod 54 a tam citovanú judikatúru).
- 116 V rovnakom zmysle treba odmietnuť ako nepreukázané tvrdenie Rakúskej republiky, podľa ktorého bola predmetná výnimka nevyhnutná na účely vytvorenia vyváženého režimu voči rozličným zúčastneným podnikom a to s uložením „znesiteľných“ povinností, najmä pokiaľ ide o ich hospodársku a priemyselnú dôležitosť. Rakúska republika totiž nepredniesla dostatočne konkrétne dôkazy preukazujúce, že by všeobecné uplatnenie sadzby zodpovedajúcej dodatočným nákladom na ekoenergiu

v pomere k spotrebovanému objemu na všetky podniky spotrebúvajúce elektrickú energiu malo byť považované pre dotknuté subjekty buď za nespravodlivé, alebo za neúnosné. V tomto ohľade, hoci z určitých listov Rakúskej republiky adresovaných Komisii počas správneho konania, ako sú listy z 8. októbra 2009 a 22. decembra 2009, rovnako ako aj listy z 22. apríla 2010, 13. septembra 2010 alebo 30. decembra 2010, vyplýva, že zastáva názor, že ciele sledované ÖSG v znení zmien a doplnení možno dosiahnuť iba vtedy, ak budú náklady rozložené takým spôsobom, aby boli znesiteľné sociálne, hospodársky a z hľadiska jej priemyselnej politiky, treba konštatovať, že ide len o prosté vyhlásenia, ktoré samé osebe nemôžu uviesť zákonodarcom zavedený rámec znevýhodňujúci významnú časť podnikov pôsobiacich v Rakúsku do súladu s právom Únie. To isté platí aj v prípade, ak by sa určité tvrdenia Rakúskej republiky chápali tak, že poukazujú na možnosť uľahčenia prijatia ÖSG v znení zmien a doplnení v rámci vnútroštátneho zákonodarného procesu z dôvodu existencie predmetnej výnimky upravenej v jeho § 22c.

- 117 Nejde tu teda o takú situáciu, ako je uvedená v bode 48 rozsudku British Aggregates/Komisia, už citovaného v bode 68 vyššie (EU:T:2012:110), podľa ktorého podmienku selektívnosti nespĺňa opatrenie, ktoré je napriek tomu, že predstavuje zvýhodnenie pre svojho príjemcu, odôvodnené povahou alebo všeobecnou štruktúrou systému, do ktorého patrí. Konkrétne nie je preukázané, že by predmetná výnimka vyplývala priamo zo základných alebo z hlavných zásad rakúskeho daňového systému alebo že by bola nevyhnutná na účely zaručenia jeho spravodlivosti. V tomto ohľade totiž z ustálenej judikatúry vyplýva, že je úlohou členského štátu, ktorý zavádza takéto rozlišovanie medzi podnikmi v oblasti nákladov, preukázať, že je skutočne odôvodnené povahou a štruktúrou dotknutého systému (pozri v tomto zmysle rozsudok z 8. septembra 2011, Komisia/Holandsko, C-279/08 P, Zb., EU:C:2011:551, najmä bod 62 a tam citovanú judikatúru). V tomto kontexte Všeobecný súd tiež nemôže považovať za dostatočné ani rôzne všeobecné tvrdenia Rakúskej republiky prednesené na pojednávaní, ktoré s odkazom na spis vedený v správnom konaní a na listiny prednesené v tomto konaní poukazujú na skutočnosť, že predmetná výnimka bola súčasťou legislatívneho balíka nevyhnutného na účely legislatívnej reformy, ku ktorej došlo v roku 2008 v Rakúsku.
- 118 Napokon treba tiež zdôrazniť, že v súlade s rozsudkom British Aggregates/Komisia, už citovaným v bode 96 vyššie (EU:C:2008:757, bod 86), by predstavovalo nesprávny výklad článku 107 ods. 1 ZFEÚ také rozhodnutie, podľa ktorého môžu členské štáty pri zvažovaní prítomných záujmov vymedziť svoje priority pri ochrane životného prostredia a následne určiť tovary alebo služby, ktoré budú podliehať ekodani, takže okolnosť, že takáto daň sa nevzťahuje na všetky podobné činnosti s porovnateľným vplyvom na životné prostredie, neznamena, že podobné činnosti, ktoré nepodliehajú uvedenej ekodani, sú selektívne zvýhodnené.
- 119 Po druhé treba odmietnuť ako nepodložené tvrdenia Rakúskej republiky podporené určitými skutkovými okolnosťami uvedenými na preukázanie toho, že predmetné opatrenie nie je selektívne *de facto*. Predovšetkým, tak ako bolo uvedené v bode 99 vyššie, okolnosť, že množstvo podnikov, ktoré sa môžu domáhať využitia opatrenia, je značné alebo okolnosť, že tieto podniky patria do rôznych hospodárskych odvetví, nestačí na spochybnenie selektívnej povahy tohto opatrenia, a preto na vylúčenie jeho kvalifikácie ako štátnej pomoci. Rovnako skutočnosť, že predmetné opatrenie sa riadi „objektívnymi“ kritériami horizontálneho uplatnenia, v tomto ohľade tiež nie je rozhodujúca.
- 120 Ďalej treba konštatovať, že skutkové okolnosti uvedené Rakúskou republikou počas správneho konania vedeného Komisiou a následne pred Všeobecným súdom len potvrdzujú selektívnu povahu predmetného opatrenia. Hoci je totiž, obdobne ako to pripúšťa Rakúska republika, možné aj pripustiť, že v zásade sa každý podnik bez výnimky, bez ohľadu na svoju veľkosť a činnosť, hypoteticky môže stať energeticky náročným podnikom v zmysle §22c ÖSG v znení zmien a doplnení, z predložených údajov v podobe tabuľky vyplýva, že v skutočnosti sa zdá, že len malá časť podnikov pôsobiacich v Rakúsku môže skutočne využívať predmetnú výnimku, hoci aj patria do rozličných hospodárskych odvetví.

- 121 Takto Všeobecný súd konštatuje, že hoci z tabuliek predložených Rakúskou republikou skutočne vyplýva, že je dotknutých viac ako 19 odvetví, je tiež možné z tabuliek vyvodiť, že vo veľkej väčšine sa energeticky nároční odberatelia sústreďujú v určitých odvetviach, ako sú výrobné činnosti, obchod s motorovými vozidlami a ich opravy, hotely a reštaurácie alebo odvetvie vodárenstva, zneškodňovania a spracúvania odpadov. Ďalej, dokonca aj v rámci odvetvia výrobných činností, je možné vymedziť určité pododvetvia sústreďujúce predovšetkým uvedených energeticky náročných odberateľov.
- 122 Vzhľadom na vyššie uvedené Komisia správne dospela k záveru, že predmetné opatrenie je selektívne v tom, že zaviedlo rozlišovanie medzi podnikmi nachádzajúcimi sa z hľadiska sledovaného cieľa v *de facto* a *de iure* porovnateľnej situácii bez toho, aby toto rozlišovanie vyplývalo z povahy a štruktúry predmetného systému poplatkov. Iba rakúske energeticky náročné podniky totiž využívajú výhodu spočívajúcu v tom, že môžu obmedziť svoje náklady spojené s nákupom ekoenergie na 0,5 % čistej hodnoty ich výroby, zatiaľ čo ostatné rakúske podniky, ktoré sú spotrebiteľmi elektrickej energie také možnosti nemajú.
- 123 Tento záver okrem toho nestráca platnosť tým, že Rakúska republika uviedla rozličné odkazy na predošlú rozhodovaciu prax Komisie.
- 124 V tomto ohľade predovšetkým treba uviesť, že týmito tvrdeniami Rakúska republika v zásade poukazuje na zásadu rovnosti zaobchádzania. Podľa ustálenej judikatúry zásada rovnosti zaobchádzania vyžaduje, aby sa porovnateľné situácie neposudzovali rozdielne a rozdielne situácie neposudzovali rovnako, ak takéto posudzovanie nie je objektívne odôvodnené (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. januára 2012, Djebel – SGPS/Komisia, T-422/07, Zb., EU:T:2012:11, bod 202).
- 125 Okrem toho treba viac vo všeobecnosti pripomenúť, že pojem štátnej pomoci zodpovedá objektívnej situácii, ktorá sa hodnotí ku dňu, v ktorý Komisia prijíma svoje rozhodnutie. Teda dôvody, pre ktoré Komisia situáciu zhodnotila inak v predošlom rozhodnutí, nemôžu mať vplyv na posúdenie zákonnosti napadnutého rozhodnutia (pozri v tomto zmysle rozsudky z 20. mája 2010, Todaro Nunziatina & C., C-138/09, Zb., EU:C:2010:291, bod 21, a Djebel – SGPS/Komisia, už citovaný v bode 124 vyššie, EU:T:2012:11, bod 199). Treba tiež uviesť, že Komisii by nemala byť odňatá možnosť stanoviť prísnejšie podmienky zlučiteľnosti, ak to vyžaduje vývoj vnútorného trhu a cieľ neskreslenej hospodárskej súťaže (pozri rozsudok Djebel, už citovaný v bode 124 vyššie, EU:T:2012:11, bod 200 a tam citovanú judikatúru).
- 126 V tomto prípade treba predovšetkým konštatovať, že dve rozhodnutia Komisie citované Rakúskou republikou, konkrétne rozhodnutie týkajúce sa dánskej schémy, o ktoré išlo vo veci N 271/2006 prijaté 20. decembra 2006, a rozhodnutie týkajúce sa nemeckej schémy, o ktoré išlo vo veci N 820/2006 prijaté 7. februára 2007, boli prijaté predtým, ako Súdny dvor vydal rozsudok British Aggregates/Komisia, už citovaný v bode 96 vyššie (EU:C:2008:757), ktorý prináša dôležité prvky výkladu v oblasti zdaňovania týkajúceho sa životného prostredia. Dve vyššie uvedené rozhodnutia Komisie teda nemôžu ovplyvniť platnosť napadnutého rozhodnutia, keďže toto uplatňuje prvky výkladu prijatého Súdnym dvorom k sporným bodom.
- 127 Za týchto okolností Všeobecný súd len na dôvažok konštatuje, že tieto dánske a nemecké schémy nie sú z akéhokoľvek relevantného hľadiska porovnateľné so situáciou, o ktorú ide v tomto prípade.
- 128 Konkrétnejšie, pokiaľ ide o dánsku schému, ktorá bola predmetom rozhodnutia Komisie vo veci N 271/2006, treba uviesť, že bola zameraná, ako zdôrazňuje Komisia najmä v odôvodnení 109 napadnutého rozhodnutia, na neutralizáciu výhody, ktorá pre energeticky náročných odberateľov v Dánsku vyplývala zo skutočnosti, že platili menšie dane zo zdrojov energie tak, aby bola zabezpečená súdržnosť daňového systému. Takto sa Dánsko zdanením prebytku tepla vyrábaného priemyselnými podnikmi usilovalo zaručiť, aby tieto podniky nemohli ponúkať vyrobené teplo za cenu nižšiu, ako je cena ponúkaná kogeneračnými jednotkami s vysokou energetickou účinnosťou. Okrem toho vo svojej replike Rakúska republika nepredniesla argument, ktorý by vyvrátil stanovisko Komisie, ktorá tvrdila,

že dodatočná odlišnosť spočíva v tom, že dánska schéma sa na rozdiel od tohto prípadu týkala bez výnimky všetkých priemyselných podnikov vyrábajúcich a predávajúcich určitý typ energie, konkrétne energie spojenej s využitím vyrobeného prebytkového tepla. Komisia najmä v tomto ohľade zdôraznila, že všetky podniky si mohli vybrať buď platiť pevnú sumu dane, alebo platiť ako daň určité percento v závislosti od predajnej ceny.

- 129 Čo sa týka nemeckej schémy, ktorá bola predmetom rozhodnutia Komisie vo veci N 820/2006, treba uviesť, že Rakúska republika nereagovala na tvrdenie Komisie, podľa ktorého „daňová úľava“, o ktorú išlo v uvedenej veci týkajúca sa energetických výrobkov s dvojakým účelom a používaných inak ako na kúrenie alebo ako palivo, rovnako ako aj na postupy spracúvania nerastov, sa týkala daňovej výnimky priamo založenej na článku 2 ods. 4 smernice o dani z energie, ktorá vylučuje citované energetické výrobky z rozsahu pôsobnosti tejto smernice (pozri v tomto zmysle odôvodnenie 109 napadnutého rozhodnutia). Komisia okrem toho správne zdôraznila, že referenčný rámec, konkrétne prebratie vyššie uvedenej smernice, sledoval cieľ zdanenia energetických výrobkov, ktoré boli využívané na kúrenie alebo ako palivo. Komisia tiež správne uviedla ako odlišnosť od tohto prípadu, že k predmetným výnimkám pristúpila s využitím odôvodnenia 22 uvedenej smernice, odôvodniac ich vnútornou logikou a samotnou povahou predmetného daňového systému.
- 130 V každom prípade preto nemožno žiadnu z vecí N 271/2006 a N 820/2006 prejedávaných Komisiou považovať za porovnateľnú s touto vecou. Komisii teda nemožno vytýkať, že tieto prípady neposudzovala rovnako.
- 131 Vzhľadom na uvedené úvahy treba zamietnuť druhý žalobný dôvod ako nedôvodný.

O treťom žalobnom dôvode založenom na nesprávnom uplatnení článku 107 ods. 3 ZFEÚ a prekročení právomoci

- 132 Podľa Rakúskej republiky, ak by sa aj dospelo k záveru, že predmetné opatrenie predstavuje štátnu pomoc, treba ešte posúdiť, či táto nie je v súlade s právom Únie na základe diskrečnej výnimky podľa článku 107 ods. 3 ZFEÚ. V tomto rámci treba najmä posúdiť, či uvedené opatrenie spadá do rozsahu pôsobnosti jedného alebo viacerých usmernení alebo oznámení Komisie.

– O prvej časti tretieho žalobného dôvodu

- 133 Rakúska republika tvrdí, že ak by malo byť predmetné opatrenie považované za štátnu pomoc, patrilo by do rozsahu pôsobnosti usmernení v spojení s článkom 107 ods. 3 ZFEÚ.
- 134 Rakúska republika tvrdí, že toto vyplýva z uplatnenia bodu 151 a nasl. usmernení, keďže § 22c ÖSG v znení zmien a doplnení spĺňa podmienku „nepriameho“ zlepšenia ochrany životného prostredia. Na jednej strane totiž stanovená kompenzačná suma predstavujúca aspoň 0,5 % čistej hodnoty výroby za predošlý kalendárny rok zabezpečuje dokonca priamy príspevok k podpore ekoenergie. Na druhej strane, pokiaľ ide o obmedzenie nákladov v zmysle uvedeného ustanovenia, toto ustanovenie len určuje hornú hranicu znevýhodnenia v hospodárskej súťaži spôsobené ÖSG v znení zmien a doplnení, ktoré je pre niektoré podniky neúmerné. Okrem toho je toto ustanovenie nevyhnutným prvkom celku opatrení a nemožno ho posudzovať samostatne.
- 135 Rakúska republika tvrdí, že následne treba vyhodnotiť, či § 22c ÖSG v znení zmien a doplnení treba analyzovať s použitím analógie s kapitolou 4 usmernenia a konkrétnejšie jeho bodmi 152 a 153. Sú splnené dve zásadné podmienky v tomto ohľade, konkrétne po prvé, aby boli ustanovenia uplatniteľné v tomto prípade v zásade porovnateľné s ustanoveniami, ktorých analogické uplatnenie sa vyžaduje a po druhé, aby existovalo právne vákuum nezlučiteľné s právom Únie. Pokiaľ ide o porovnateľnosť predmetných ustanovení, Rakúska republika konkrétne tvrdí, že predmetný mechanizmus treba považovať za analogický rozpočtovým systémom najmä preto, lebo Komisia sa domnievala, že v jeho

rámci ide o využitie „prostriedkov štátu“, a preto, lebo Komisia predtým Rakúskej republike ako alternatívne riešenie radila využitie poplatku alebo dane z energie na financovanie ekoenergie, prípadne so znížením uvedenej dane alebo poplatku energeticky náročným odberateľom, čo by bolo prípustné podľa článku 17 smernice o dani z energie.

- 136 Rakúska republika tvrdí, že Komisia prekračuje medze svojho oprávnenia voľnej úvahy, keď uplatňuje na systém mimorozpočtového financovania prísnejšie kritériá ako na systém financovania z daní sledujúci rovnaké ciele a vyvolávajúci rovnaké účinky z ekonomického hľadiska a hľadiska hospodárskej súťaže, čím tak inštitúcia zasahuje do voľby systémov financovania a koná v rozpore so zámermi vyplývajúcimi z jej oznámenia z 31. januára 2011. Podľa Rakúskej republiky či už existuje alebo neexistuje minimálna sadzba stanovená právom Únie, účinok zúčtovacej ceny, ktorú upravuje § 22c ÖSG v znení zmien a doplnení, je porovnateľný so systémom zdaňovania energie. Oba systémy predpokladajú platby závislé od spotreby a majú tak rovnaké účinky z hľadiska bremena, ktorým zafažujú spotrebu elektrickej energie. Zhodujú sa vo svojich cieľoch spočívajúcich v stanovení minimálneho zdaňovania uplatňovaného v celej Európe na určité rovnaké výrobky, ako aj vo svojich účinkoch na hospodársku súťaž a ekonomických účinkoch.
- 137 Na úvod treba uviesť, že z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že Komisia po tom, čo konštatovala, že predmetné opatrenie predstavuje štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ, pretože má za následok pokles štátnych príjmov, čo energeticky náročným podnikom prináša selektívnu výhodu a v dôsledku toho by toto opatrenie následne mohlo mať vplyv na obchod medzi členskými štátmi a narušiť hospodársku súťaž na jednotnom trhu (odôvodnenie 113), pristúpila k posúdeniu zlučiteľnosti predmetného opatrenia s uvedeným trhom v súlade s článkom 107 ods. 3 ZFEÚ (odôvodnenie 115 a nasl.).
- 138 V tomto ohľade Komisia v odôvodnení 116 napadnutého rozhodnutia konštatovala, že má vo veciach, ktoré sa týkajú pomoci podľa článku 107 ods. 3 ZFEÚ, veľký priestor na voľnú úvahu. V tomto ohľade tiež poukázala na rozsudky z 21. marca 1990, Belgicko/Komisia (C-142/87, Zb., EU:C:1990:125, bod 56), a z 11. júla 1996, SFEI a i. (C-39/94, Zb., EU:C:1996:285, bod 36). Uviedla, že pri vykonávaní svojich právomocí vydala usmernenia a oznámenia, v ktorých sú stanovené kritériá, podľa ktorých možno určité typy pomoci na základe uvedeného ustanovenia vyhlásiť za zlučiteľné s jednotným trhom. Podľa Komisie je v súlade s ustálenou judikatúrou Komisia viazaná usmerneniami a oznámeniami, ktoré vydala v oblasti dohľadu nad štátnou pomocou, pokiaľ sa neodchyľujú od pravidiel stanovených v ZFEÚ a členské štáty ich uznali. V tomto ohľade poukazuje na rozsudky z 24. marca 1993, CIFRS a i./Komisia (C-313/90, Zb., EU:C:1993:111, bod 36), z 15. októbra 1996, IJssel-Vliet (C-311/94, Zb., EU:C:1996:383, bod 43), a z 26. septembra 2002, Španielsko/Komisia (C-351/98, Zb., EU:C:2002:530, bod 53).
- 139 V tejto veci Komisia preskúmala po prvé, či predmetná pomoc spadá do rámca pôsobnosti usmernení a najmä ich kapitoly 4, po druhé, či predmetná pomoc spadá do rámca pôsobnosti nariadenia Komisie (ES) č. 800/2008 zo 6. augusta 2008 o vyhlásení určitých kategórií pomoci za zlučiteľné so spoločným trhom podľa článkov 87 a 88 zmluvy (Všeobecné nariadenie o skupinových výnimkách) (Ú. v. EÚ L 214, s. 3) a po tretie, či táto pomoc nemôže byť považovaná za zlučiteľnú s vnútorným trhom na základe článku 107 ods. 3 ZFEÚ.
- 140 Po prvé, pokiaľ ide o usmernenia, Komisia predovšetkým dospela k záveru, že predmetný mechanizmus nepatrí do rozsahu ich pôsobnosti.
- 141 V zásade Komisia zastávala názor, že hoci z bodu 151 usmernení vyplýva, že ich rozsah pôsobnosti pokrýva tiež opatrenia, ktoré aspoň „nepriamo“ prispievajú k zlepšeniu úrovne ochrany životného prostredia, žiadne z tvrdení prednesených Rakúskou republikou nepreukázalo, že to tak je v tomto prípade.

- 142 V prvom rade totiž Komisia zastávala názor, že tvrdenie Rakúskej republiky, podľa ktorého predmetná výnimka predstavuje zásadnú podmienku umožňujúcu zaručiť politickú podporu zvýšeniu zúčtovacej ceny, ktoré bolo zo strany Rakúskej republiky nevyhnutné na financovanie rozvoja výroby elektrickej energie z obnoviteľných zdrojov, nie je dôvodné. Podľa názoru Komisie neexistuje žiadna „nevyhnutná“ väzba medzi zúčtovacou cenou a zvýšením výroby elektrickej energie z obnoviteľných zdrojov energie. V tomto ohľade Komisia najmä zdôraznila slobodu Rakúskej republiky rozhodnúť o spôsobe, akým chce financovať zvýšenie svojej výroby elektrickej energie z obnoviteľných zdrojov, napríklad prostredníctvom daňových príjmov (pozri odôvodnenia 122 a 123 napadnutého rozhodnutia).
- 143 V druhom rade Komisia zastávala názor, že ani tvrdenie Rakúskej republiky, podľa ktorého predmetná výnimka viedla k vyšším cenám elektrickej energie, čo podporovalo energetickú efektívnosť, nie je dôvodné. Podľa Komisie predmetný mechanizmus naopak fungoval ako obmedzenie maximálnej sumy, čiže priemerná cena elektrickej energie platená energeticky náročnými odberateľmi sa znižovala s každou dodatočnou kWh spotrebovanou nad stanovený strop (odôvodnenie 124 napadnutého rozhodnutia).
- 144 Na druhej strane Komisia v odôvodnení 126 a nasl. napadnutého rozhodnutia zastávala názor, že ak by aj predmetná výnimka patrila do rozsahu pôsobnosti usmernení, čo tak nie je, nemôže byť vyhlásená za zlučiteľnú s vnútorným trhom vzhľadom na to, že nespĺňa podmienky stanovené v kapitole 4 uvedených usmernení.
- 145 Po prvé Komisia zdôraznila, že usmernenia v rámci posudzovania pomoci rozlišujú medzi harmonizovanými daňami a daňami, ktoré harmonizované nie sú. „Parafiskálna daň“ v podobe zúčtovacej ceny však nepredstavuje „harmonizovanú“ environmentálnu daň na úrovni Únie (odôvodnenie 127 napadnutého rozhodnutia). Predmetný mechanizmus tak podľa Komisie musí byť posúdený na základe pravidiel účinných pre „neharmonizované“ environmentálne dane, v rámci kapitoly 4 uvedených usmernení.
- 146 Po druhé Komisia uviedla, že v tomto kontexte musí členský štát predložiť informácie o hospodárskych odvetviach alebo kategóriách príjemcov pomoci, na ktorých sa vzťahuje oslobodenie alebo zníženie, o situácii hlavných príjemcov pomoci v každom príslušnom hospodárskom odvetví, ako aj o spôsobe, akým toto zdanenie prispieva k ochrane životného prostredia (odôvodnenie 129 napadnutého rozhodnutia). Podľa Komisie jej tieto informácie musia umožniť preskúmať, či je zníženie environmentálnych daní alebo oslobodenie od nich nevyhnutné a primerané, v zmysle definície týchto pojmov v usmerneniach. V odôvodnení 130 napadnutého rozhodnutia uviedla, že napriek viacerým výzvam z jej strany Rakúska republika Komisii uvedené informácie nepredložila. Poukázala najmä na svoje listy z 21. júna 2010 a 19. júla 2010. Preto nemohla preskúmať, či je pomoc nevyhnutná a proporcionálna a akým spôsobom prispieva k ochrane životného prostredia.
- 147 Po tretie, keďže predmetný mechanizmus podľa Komisie neprispieva dokonca ani nepriamo k ochrane životného prostredia, Komisia analyzovala, či by ho napriek tomu bolo možné schváliť analogickým uplatnením bodu 4 usmernení (odôvodnenia 131 až 142 napadnutého rozhodnutia).
- 148 V tomto ohľade Komisia pripomenula, že bod 4 usmernení predpokladá dva typy skúmania zníženia environmentálnych daní. Jednak pokiaľ ide o zníženia „harmonizovaných“ daní v rámci smernice o dani z energie, uviedla, že tieto zníženia je možné bez ďalšieho skúmania vyhlásiť za zlučiteľné s jednotným trhom za predpokladu, že boli dodržané minimálne daňové sadzby stanovené v uvedenej smernici. Jednak čo sa týka skúmania znížení „neharmonizovaných“ environmentálnych daní a „harmonizovaných“ daní z energie vedúcich k úrovni zdaňovania, ktorá je nižšia ako minimálna úroveň zdaňovania stanovená touto smernicou, uviedla, že presnejšie pravidlá sú stanovené v rámci uvedeného bodu (odôvodnenie 132 napadnutého rozhodnutia).

- 149 Komisia v odpovedi na tvrdenie Rakúskej republiky, podľa ktorého Rakúska republika bola oprávnená povoliť predmetný mechanizmus z toho dôvodu, že prijímajúce podniky zaplatia aspoň minimálnu sumu rakúskej dane z energie, dodala, že neexistuje žiaden precedens, v ktorom by boli pravidlá skúmania predpokladané pre harmonizované dane z energie v kapitole 4 usmernení uplatňované analogicky na parafiškálne dane.
- 150 Ďalej po tom, čo poukázala na judikatúru Súdneho dvora týkajúcu sa analogického uplatňovania právnych pravidiel, Komisia uviedla po prvé, že predmetné režimy nie sú porovnateľné (odôvodnenia 135 a 136 napadnutého rozhodnutia) a po druhé, že neexistuje žiadne právne vákuum nezlučiteľné s právom Únie (odôvodnenia 137 až 141 napadnutého rozhodnutia).
- 151 Pokiaľ ide o prvú časť, Komisia v zásade uviedla, že predmetné opatrenie sa odlišuje od režimu environmentálnych daní v tom, že zatiaľ čo žiadne ustanovenie nestanovuje osobitné pravidlá pre parafiškálne dane, uvedený režim stanovuje osobitné pravidlá pre výber environmentálnych daní, najmä pokiaľ ide o minimálne sumy daní stanovené smernicou o dani z energie, pokiaľ ide o oslobodenia v súlade s bodom 4 usmernení a článkom 25 nariadenia č. 800/2008.
- 152 Pokiaľ ide o druhú časť, Komisia v zásade uviedla, že neexistuje žiadne právne vákuum nezlučiteľné s právom Únie, keďže všetky opatrenia, ktoré nepatria do rozsahu pôsobnosti usmernení, môžu byť predmetom preskúmania na základe článku 107 ods. 3 ZFEÚ. Okrem toho podľa Komisie nemôže nedostatok pravidiel pre oslobodenie od parafiškálnych daní odstrániť analógia s existujúcimi pravidlami práva Únie pre zníženie daní z energie. Prístup, ktorý by spočíval v tom, že by sa predpokladalo, že minimálna úroveň zdaňovania stanovená pre harmonizované dane je uplatniteľná tiež na parafiškálne dane, by viedol k použitiu uvedeného referenčného kritéria mimo predpokladaného rámca. Minimálne sadzby zjavne neboli určené s cieľom stanoviť celkové zaťaženie, ktoré by mali znášať energeticky náročné podniky na základe environmentálnych regulačných opatrení, ako to vyplýva najmä z mechanizmov financovania pre zásobovacie tarify (odôvodnenia 138 a 139 napadnutého rozhodnutia).
- 153 Preto podľa Komisie nie je možné konštatovať analógiu medzi mechanizmom, o ktorý ide v tejto veci, a pravidlami vzťahujúcimi sa na skúmanie znížení environmentálnych daní, ktoré boli harmonizované.
- 154 Predovšetkým treba uviesť, že Komisia v duplike uviedla, že Rakúska republika vo svojej žalobe namietala iba neexistenciu analogického uplatnenia výnimiek predpokladaných usmerneniami. V tomto ohľade treba konštatovať, že hoci všeobecné tvrdenie Rakúskej republiky týkajúce sa skutočnosti, že predmetné opatrenie spadá do rozsahu pôsobnosti usmernení a je „v dôsledku toho zlučiteľné so spoločným trhom“ možno chápať ako žiadosť o priame uplatnenie uvedených usmernení, naopak, konkrétne tvrdenia Rakúskej republiky týkajúce sa uplatnenia bodov 152 a 153 uvedených usmernení sú formulované tak, že v skutočnosti smerujú iba k analogickému uplatneniu výnimiek predpokladaných týmito usmerneniami. Za daných okolností, dokonca aj bez toho, aby bolo nevyhnutné vyjadrovať sa k prípustnosti tvrdení Rakúskej republiky prednesených v replike, pokiaľ sa týkajú priameho uplatnenia usmernení, je však potrebné ich odmietnuť z nižšie uvedených dôvodov, ktoré zostávajú platnými tak pri priamom uplatnení, ako aj uplatnení s použitím analógie.
- 155 V tomto ohľade treba poznamenať, že hoci v rámci svojho posudzovania otázky, či je predmetné opatrenie pripísateľné štátu, či boli použité štátne prostriedky a či bola výhoda poskytnutá predmetným opatrením selektívna, Komisia správne vzala do úvahy predovšetkým ÖSG v znení zmien a doplnení ako celok a následne, ako výnimku vo vzťahu k obvyklému referenčnému rámcu, § 22c tohto zákona (pozri prvý a druhý žalobný dôvod a najmä bod 97 a nasl. vyššie) naopak, vo svojom posudzovaní uplatniteľnosti usmernení Komisia preskúmala iba výnimku predpokladanú uvedeným ustanovením. Treba však konštatovať, že uplatniteľnosť usmernení treba posudzovať vo vzťahu k celému systému zavedenému ÖSG v znení zmien a doplnení na podporu výroby ekoenergie (pozri v tomto ohľade body 156 až 165 nižšie) a následne, iba v prípade kladnej odpovede, je potrebné posúdiť či predmetná výnimka upravená týmito ustanovením spĺňa podmienky na to, aby ju bolo

možné považovať za zlučiteľnú s vnútorným trhom. Vzhľadom na výklad uvedený v bode 166 nasl. nižšie však treba konštatovať, že vyššie uvedený omyl Komisie týkajúci sa rozsahu pôsobnosti usmernení nemá vplyv na platnosť napadnutého rozhodnutia.

156 Po prvé treba uviesť, že rozsah pôsobnosti usmernení je definovaný v bodoch 58 a 59 takto:

„Tieto usmernenia sa uplatňujú na štátnu pomoc na ochranu životného prostredia. Uplatňujú sa v súlade s ostatnými politikami Spoločenstva o štátnej pomoci, inými ustanoveniami Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva a Zmluvy o Európskej únii a právnymi predpismi prijatými podľa týchto zmlúv.

Tieto usmernenia sa vzťahujú na pomoc [tieto usmernenia sa nezaoberajú pojmom štátnej pomoci, ktorý vyplýva z článku 87 ods. 1 Zmluvy o ES a z judikatúry Súdneho dvora a Súdu prvého stupňa] na podporu ochrany životného prostredia vo všetkých odvetviach, ktoré sa riadia Zmluvou o ES. Vzťahujú sa aj na odvetvia, ktoré podliehajú osobitným pravidlám Spoločenstva o štátnej pomoci (oceliarstvo, lodiarstvo, motorové vozidlá, syntetické vlákna, doprava, uhlie, poľnohospodárstvo a rybné hospodárstvo), pokiaľ nie je v týchto osobitných pravidlách uvedené inak.“

157 Po druhé podľa bodu 70 ods. 1 usmernení citovaného v odôvodnení 121 napadnutého rozhodnutia výraz „ochrana životného prostredia“ znamená „každú činnosť určenú na nápravu škôd alebo predchádzanie škodám fyzického okolia alebo prírodných zdrojov vlastnými činnosťami príjemcu, na zníženie rizika takejto škody alebo na podporu efektívnejšieho využívania prírodných zdrojov vrátane opatrení na úsporu energie a využívania obnoviteľných zdrojov energie“.

158 Po tretie podľa bodu 70 ods. 2 usmernení výraz „opatrenia na úsporu energie“ znamená „akúkoľvek činnosť, ktorá umožňuje podnikom znížiť množstvo energie používanej predovšetkým v ich výrobnom cykle“.

159 Po štvrté bod 151 usmernení uvedený v kapitole 4, nazvanej „Pomoc vo forme zníženia environmentálnych daní alebo oslobodení od nich“, znie takto:

„Pomoc vo forme zníženia environmentálnych daní alebo oslobodení od nich sa bude považovať za zlučiteľnú so spoločným trhom v zmysle článku 87 ods. 3 písm. c) Zmluvy o ES za predpokladu, že aspoň nepriamo prispieva k zlepšeniu úrovne ochrany životného prostredia, a že zníženia dane a oslobodenia od nej nestážujú dosiahnutie všeobecného sledovaného cieľa.“

160 Vzhľadom na body 155 až 158 vyššie je potrebné zastávať názor, že predmetné opatrenie spadá do rozsahu pôsobnosti usmernení, ktoré sa týkajú najmä takých opatrení štátnej pomoci, ako je ÖSG v znení zmien a doplnení, ktoré posudzované ako celok jasne smerujú k naplneniu cieľa ochrany životného prostredia v zmysle definície danej v uvedených usmerneniach. Rakúska republika sa totiž prostredníctvom ÖSG v znení zmien a doplnení usilovala dosiahnuť svoj národný záväzný cieľ týkajúci sa podielu energie vyrobenej z obnoviteľných zdrojov na konečnej hrubej energetickej spotrebe tak, ako to predpokladá smernica o obnoviteľných zdrojoch energie (pozri najmä bod 32 vyššie). Z odôvodnení 4 a 171 napadnutého rozhodnutia v spojení s výzvou na vyjadrenie okrem toho vyplýva, že Komisia považovala ÖSG v znení zmien a doplnení ako celok za opatrenie podpory zavedené v prospech životného prostredia, keď okrem iného schválila časť tohto opatrenia upravujúcu financovania v prospech výrobcov ekoenergie, a to z dôvodu, že boli zlučiteľné s usmerneniami (pozri bod 6 vyššie).

161 Práve v tomto rámci treba analyzovať výnimku predpokladanú § 22c ÖSG v znení zmien a doplnení, ktorá, hoci jej hlavným cieľom bolo stanoviť obmedzenie maximálnej sumy príspevku energeticky náročných odberateľov tak, aby boli náklady vyvolané schémou podpory ekoenergie z ekonomického a priemyselného hľadiska únosné, a chrániť podniky obzvlášť dotknuté zavedenou schémou (pozri

bod 109 vyššie, rovnako ako aj odôvodnenie 124 napadnutého rozhodnutia), mohla rovnako prispieť, určite že nepriamo a iba v určitom rozsahu, k zlepšeniu úrovne ochrany životného prostredia a to bez toho, aby bol narušený všeobecný cieľ sledovaný ÖSG v znení zmien a doplnení.

- 162 Toto posledné konštatovanie vyplýva po prvé zo skutočnosti, že predmetný mechanizmus upravuje „kompenzačnú sumu“, ktorá, aj keď funguje ako obmedzenie maximálnej sumy príspevku energeticky náročných odberateľov, bol napriek tomu jasne určený ako podpora rozšíreniu výroby ekoenergie tým, že prispieva k jej financovaniu. Ako to totiž vyplýva z § 22c ÖSG v znení zmien a doplnení, uvedená „kompenzačná suma“, ktorej úhrada je uložená rakúskym regulátorom odvetvia energetiky energeticky náročným odberateľom využívajúcim výnimku má byť platená priamo zúčtovaciemu stredisku pre ekoenergiu. Preto ide o relevantnú skutočnosť v rámci všeobecného režimu smerujúceho k podpore výroby obnoviteľnej elektrickej energie s cieľom zlepšiť úroveň ochrany životného prostredia. Okrem toho je takéto konštatovanie len potvrdené odpoveďami Komisie na otázky Všeobecného súdu položené v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania, keď táto na jednej strane potvrdila, že „stanovená kompenzačná suma... mala ten dôsledok, že ÖMAG by získavalo okrem nezmenených príjmov pochádzajúcich zo zúčtovacej ceny ďalšie príjmy pochádzajúce z kompenzačných súm, ktoré by nedostávalo bez toho, aby § 22c ÖSG v znení zmien a doplnení nadobudol účinnosť“ a na druhej strane, že „v súlade s [§ 22c] ÖSG v znení zmien a doplnení by tieto dodatočné zdroje mali umožniť znížiť zúčtovaciu cenu v priebehu nasledujúcich rokov alebo ju zvýšiť v menšom rozsahu v porovnaní so situáciou pri neexistencii príjmov pochádzajúcich z kompenzačnej sumy“.
- 163 Okrem toho na rozdiel od toho, čo možno vyrozumieť z vysvetlení Komisie uvedených v odôvodnení 123 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorých predmetný mechanizmus nie je „nevyhnutný“ na zvýšenie výroby elektrickej energie z obnoviteľných zdrojov, pričom Rakúska republika si podľa jej názoru mohla slobodne vybrať spôsob financovania takého zvýšenia, treba uviesť, že v súlade s usmerneniami nebolo vôbec nevyhnutné preukazovať, že konkrétne opatrenie je „nevyhnutné“, či dokonca jediné možné na dosiahnutie sledovaného cieľa, ale iba to, že boli splnené všeobecné podmienky uvedené v bodoch 156 až 159 vyššie a osobitné podmienky, ktoré boli predmetom analýzy v bode 165 a nasl. vyššie. Toto isté konštatovanie sa analogicky uplatní na otázku, či predmetná výnimka predstavuje „základnú podmienku“ umožňujúcu zaručiť politickú podporu pre zvýšenie zúčtovacej ceny v Rakúsku, a na otázku, či existuje „nevyhnutná súvislosť“ medzi zúčtovacou cenou a zvýšením výroby elektrickej energie z obnoviteľných zdrojov energie (pozri v tomto zmysle odôvodnenia 122 a 123 napadnutého rozhodnutia).
- 164 Po druhé obdobne ako Komisia nemožno sa domnievať, že samotná existencia § 22c ÖSG v znení zmien a doplnení a obmedzenie maximálnej sumy príspevkov energeticky náročných odberateľov, ktoré z neho vyplýva, by mala nevyhnutne za následok narušenie, vo všeobecnej rovine, všeobecného cieľa sledovaného ÖSG v znení zmien a doplnení. Konštatovanie Komisie v odôvodnení 124 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého predmetný mechanizmus namiesto podnecovania k efektívnejšiemu využívaniu energie naopak vedie k zníženiu tejto efektívnosti z toho dôvodu, že priemerná cena elektrickej energie platená energeticky náročnými odberateľmi sa znižuje s každou dodatočnou kWh spotrebovanou nad rámec stanoveného stropu, samo osebe nevyvracia argumenty, podľa ktorých existoval prinajmenšom určitý nepriamy pozitívny vplyv predmetného opatrenia na ochranu životného prostredia, a to vzhľadom na cieľové určenie „kompenzačnej sumy“.
- 165 Za týchto okolností nemožno uplatniteľnosť usmernení priamo vylúčiť na základe konštatovania, že predmetné opatrenie nespadá do rozsahu ich pôsobnosti a nespĺňa požiadavky stanovené v ich bodoch 58 a 59 v spojení s bodom 70 alebo jednoducho na základe priameho uplatnenia bodu 151 usmernení.

- 166 Následne treba preskúmať, či Komisia v odôvodnení 126 a nasl. napadnutého rozhodnutia týkajúcich sa prípadu, keď by bolo potrebné sa domnievať, že predmetné opatrenie v skutočnosti patrí do rozsahu pôsobnosti usmernení, správne dospela k záveru, že predmetná výnimka upravená v § 22c ÖSG v znení zmien a doplnení nepatrí do rozsahu pôsobnosti kapitoly 4 uvedených usmernení, a teda nie je v každom prípade na základe toho zlučiteľná s vnútorným trhom.
- 167 V tomto ohľade treba najskôr uviesť, že Komisia správne uvádza, že z bodu 152 a nasl. usmernení vyplýva, že upravujú dve odlišné situácie, konkrétne podľa existencie alebo neexistencie harmonizácie predmetných daní a dodržania minimálnej úrovne zdaňovania na úrovni Únie (pozri bod 148 vyššie).
- 168 V tomto ohľade, ak by sa aj pripustilo, že režim zavedený ÖSG v znení zmien a doplnení možno ako celok považovať za podobný daňovému režimu a § 22c tohto zákona za ustanovenie podobné ustanoveniu upravujúcemu zníženie alebo oslobodenie v jeho rámci, ako to tvrdí Rakúska republika, keď poukazuje najmä na hodnotenia Komisie uvedené v časti napadnutého rozhodnutia týkajúcej sa výhody, ako aj v časti týkajúcej sa zapojenia prostriedkov štátu do predmetného opatrenia [pozri najmä odôvodnenia 55, 58 a odôvodnenie 64 písm. a) napadnutého rozhodnutia v spojení s odôvodneniami 68, 69 a 82 uvedeného rozhodnutia], v každom prípade nemôže v tomto prípade ísť o podobnosť s „harmonizovanou“ daňou na úrovni Únie.
- 169 V prvom rade totiž treba konštatovať, že žiaden prvok vyplývajúci zo smernice o dani z energie neumožňuje Všeobecnému súdu vyvodiť, že normotvorca Únie mal priamo či nepriamo pri jej prijímaní v úmysle regulovať, či už s cieľom ich posilnenia, vymedzenia alebo obmedzenia, mimorozpočtové systémy štruktúrované tak ako ten, o ktorý ide v tomto prípade, teda mimorozpočtové systémy smerujúce ku konkrétnym cieľom ich použitia prostriedkov alebo, inými slovami, také, ktoré majú konkrétny a vopred určený účel. Treba teda zastávať názor, že Komisia sa nedopustila omylu, keď uviedla, že zatiaľ čo cieľom ÖSG v znení zmien a doplnení bolo preniesť dodatočné náklady vyvolané podporou obnoviteľných zdrojov energie na konečných spotrebiteľov elektrickej energie, a to mimo rozpočtu, cieľom smernice o dani z energie bola zasa harmonizácia všeobecného zdaňovania určených výrobkov, vrátane elektrickej energie, v prospech všeobecného rozpočtu bez osobitného určenia (pozri tiež analogicky rozsudok z 27. februára 2014, *Transportes Jordi Besora*, C-82/12, EU:C:2014:108, najmä body 23 a 27 až 32 a tam citovanú judikatúru). Ako už bolo uvedené, z ÖSG v znení zmien a doplnení vyplýva, že smeroval k zabezpečeniu financovania elektrickej energie vyrobenej z obnoviteľných zdrojov, pričom výnos z predmetnej parafiškálnej dane spočívajúci v dodatočných nákladoch na ekoenergiu a závisiaci od objemov spotreby tejto elektrickej energie zaťaženej parafiškálnou daňou musí byť použitý konkrétnym spôsobom na účely podpory rozvoja uvedených zdrojov energie tak, aby existovala priama súvislosť medzi využitím výnosov a cieľom predmetnej mimorozpočtovej štruktúry.
- 170 Konkrétne ešte treba uviesť, že na jednej strane smernica o dani z energie odkazuje na „daňové“ režimy zdaňovania, čo poukazuje na napojenie na rozpočet a nie na také *ad hoc* schémy s osobitným určením, ktoré sú uvedené v bode 169 vyššie. Na druhej strane uvedená smernica najmä stanovuje, ako to správne uvádza Komisia (pozri bod 151 vyššie), aké sú minimálne sumy daní v oblasti energií, rovnako ako aj oslobodenia, ktoré možno prijať v tomto kontexte. Na rozdiel od režimu predpokladaného ÖSG v znení zmien a doplnení táto smernica neupravuje obmedzenie maximálnej sumy dodatočných príspevkov zavedených na účely podpory obnoviteľnej energie, ale skôr znížené daňové sadzby uplatniteľné však v zásade pomerne k objemom skutočne dodanej elektrickej energie a to najmä na účely zaručenia, v najväčšom možno rozsahu, rovnosti zaobchádzania. Okrem toho, ako tvrdí Komisia v odôvodnení 139 napadnutého rozhodnutia, ak by sa malo pripustiť, že treba analogicky uplatniť ustanovenia vyššie uvedenej smernice týkajúce sa harmonizovaných daní na pravidlá štruktúrované ako „dodatočné náklady financovania“ určené na podporu obnoviteľných zdrojov energie, malo by byť možné dodržať harmonizované minimálne úrovne zdaňovania, ktoré sú v smernici stanovené, a to len zaplatením uvedených „dodatočných nákladov“ a to okrem toho, ak by aj bola pre určité podniky

stanovená ich horná hranica, bez ohľadu na prípadné skreslenia hospodárskej súťaže, ktoré by to vyvolalo. Z predmetnej smernice však nevyplýva, že túto možnosť normotvorca Únie predpokladal, či si ju dokonca želal.

- 171 Okrem toho treba dodať, ako to Rakúska republika potvrdila na pojednávaní na otázku Všeobecného súdu, že smernica o dani z energie bola prebratá do rakúskeho práva Energieabgabenvergütungsgesetz (zákon o vrátení spotrebných daní z energií), to znamená zákonodarným aktom odlišným od ÖSG v znení zmien a doplnení. Tento prvok teda predstavuje dodatočný dôkaz toho, že právna úprava harmonizujúca na úrovni Únie zdaňovanie energií už bola prebratá do rakúskeho práva dokonca pred prijatím ÖSG v znení zmien a doplnení, pričom neskôr uvedený zákon tak treba považovať za súbor dodatočných noriem, nepredpísaných na európskej úrovni. Toto okrem iného nepriamo vyplýva z tvrdení Rakúskej republiky prednesených pred Všeobecným súdom, podľa ktorých v Rakúsku treba platiť „dvojnásobok minimálnej úrovne“ stanovenej vyššie uvedenou smernicou, na jednej strane za obvyklú spotrebu elektrickej energie a na druhej strane, dodatočne, v rámci obmedzenia maximálnej sumy príspevku energeticky náročných odberateľov na financovanie ekoenergie. V tomto istom zmysle na pojednávaní Komisia správne uviedla, že v tomto prípade ide o daň vyberanú Rakúskou republikou z jej vlastnej vôle a nie na účely splnenia povinnosti patriacej do rozsahu pôsobnosti európskeho práva týkajúcej sa minimálneho zdaňovania energií a stanovujúceho v tomto ohľade výnimky.
- 172 Za týchto okolností treba tiež odmietnuť tvrdenia Rakúskej republiky, podľa ktorých systém zavedený ÖSG v znení zmien a doplnení je v súlade so smernicou o dani z energie, keďže, tak ako v prípade dane z energie v zmysle uvedenej smernice, suma platby závisí od spotreby. Takto presne to totiž nie je v prípade podnikov využívajúcich výnimku upravenú v § 22c ÖSG v znení zmien a doplnení, ktoré môžu v rámci určeného obmedzenia maximálnej sumy nakupovať elektrickú energiu bez akéhokoľvek dodatočného nákladu (pozri v tomto zmysle odôvodnenie 124 napadnutého rozhodnutia). V tomto zmysle sa nemožno ani domnievať, že účinky notifikovaného režimu na hospodársku súťaž a jeho ekonomické účinky sú porovnateľné s účinkami vyplývajúcimi zo systému vykonávajúceho túto smernicu. Naopak, rozdiel medzi cenou platenou za kWh energeticky náročnými odberateľmi, ktorí môžu využívať predmetnú výnimku, a ostatnými podnikmi nespádajúcimi do tejto kategórie sa zvyšuje v závislosti od celkovej spotreby v kWh energeticky náročných odberateľov.
- 173 V druhom rade, pokiaľ ide o smernicu o obnoviteľných zdrojoch energie, Komisia tiež správne, najmä v odôvodnení 127 napadnutého rozhodnutia, rovnako ako aj vo svojich písomných podaniach predložených Všeobecnému súdu, konštatovala, že uvedená smernica stanovuje členským štátom Únie iba záväzné národné ciele týkajúce sa podielu energie vyrobenej z obnoviteľných zdrojov na konečnej hrubej energetickej spotrebe, pričom im však ponechala možnosť rozhodnúť sa, ako ich dosiahnuť. Rakúska republika by sa teda nemala odvolávať ani na túto smernicu a domnievať sa, že predmetné opatrenie, najmä § 22c ÖSG v znení zmien a doplnení, odráža harmonizáciu na európskej úrovni, pokiaľ ide o zdanenie v oblasti obnoviteľných zdrojov energie.
- 174 V treťom rade úvahy uvedené v bode 168 a nasl. vyššie nestrácajú svoju platnosť ani tým, že Rakúska republika odkazuje na určité rady, ktoré dostala od Komisie pri príležitosti rôznych stretnutí, rovnako ako aj v liste Komisie z 21. júna 2010, ktorý bol prípravou na stretnutie, ktoré sa malo konať 9. júla 2010, týkajúce sa najmä možnosti využiť ako alternatívne riešenie k ÖSG v znení zmien a doplnení poplatok alebo daň z energie na financovanie ekoenergie, prípadne súbežne znížiť uvedenú daň alebo uvedený poplatok, ktoré boli povolené energeticky náročným odberateľom, čo by bolo prípustné na základe článku 17 smernice o dani z energie.
- 175 V tomto ohľade totiž stačí konštatovať, že takým návrhom sa Komisia nevyjadrila pozitívne k porovnateľnosti predmetného opatrenia s daňovými systémami upravenými smernicou o dani z energie. Naopak, Komisia výslovne vo svojom liste z 21. júna 2010 citovanom Rakúskou republikou uviedla, že sa jej nezdá, že by povinnosť výkupu stanovená ÖSG v znení zmien a doplnení bola daňou z energie v zmysle uvedenej smernice. Následne tiež požiadala Rakúsku republiku, aby sa vyjadrila k uskutočniteľnosti daňového systému, ktorý by bol „alternatívny“ k tomu, ktorý Rakúska republika

navrhla, a požiadala Rakúsku republiku o poskytnutie jeho základných črt. Uvedený list teda nemožno vykladať ani ako konštatovanie analógie medzi notifikovanou rakúskou schémou a „harmonizovanými“ daňovými systémami predpokladanými predmetnou smernicou či ako konečné vyjadrenie názoru Komisie v tom zmysle, že alternatívny rakúsky daňový systém by bol určite zlučiteľný s touto smernicou. Okrem toho, ako to vyplýva najmä z bodu 1.7 jej listu z 13. septembra 2010 adresovaného Komisii, Rakúska republika nepovažovala za nevyhnutné meniť štruktúru pomoci, keďže zastávala názor, že v jej notifikovanej podobe pomoc spĺňa kritériá na to, aby bola povolená a považovaná za zlučiteľnú s vnútorným trhom.

- 176 V štvrtom rade nemôže uspieť ani odkaz Rakúskej republiky na oznámenie Komisie z 31. januára 2011, z ktorého vyplýva, že vzhľadom na rastúce rozpočtové ťažkosti členských štátov Únie by malo byť financovanie energií z obnoviteľných zdrojov zabezpečované predovšetkým mimorozpočtovými prostriedkami.
- 177 Treba totiž zdôrazniť, že Komisia vo svojom oznámení z 31. januára 2011 neodkazuje na konkrétny model „mimorozpočtovej“ štruktúry, ktorý by uprednostnila, a *a fortiori* oznámenie neobsahuje nijaký príklad modelu financovania elektrickej energie z obnoviteľných zdrojov zahŕňajúci výnimku podobnú tej, ktorá je upravená § 22c ÖSG v znení zmien a doplnení. V každom prípade uvedené oznámenie nemožno z dôvodu jeho postavenia v hierarchii noriem a z dôvodu jeho samotného obsahu považovať ani za oznámenie týkajúce sa „harmonizácie“ práva Únie v oblasti „mimorozpočtových“ systémov podpory financovania elektrickej energie vyrobenej z obnoviteľných zdrojov, ani ho nemožno považovať za vyplnenie „právneho vákuu“ v tomto ohľade, najmä vo vzťahu k smernici o dani z energie. Toto oznámenie preto nie je rozhodujúce pri posudzovaní zlučiteľnosti predmetného opatrenia s vnútorným trhom. Navyše treba pripomenúť, že v danom prípade sa Komisia nedomnievala, že by „mimorozpočtová“ štruktúra podpory výrobcov upravená ÖSG v znení zmien a doplnení bola ako taká nezlučiteľná s vnútorným trhom. Komisia iba prijala rozhodnutie, že systém výnimiek upravený § 22c tohto zákona je nezlučiteľný s vnútorným trhom.
- 178 Vzhľadom na vyššie uvedené vzniká iba otázka možnosti považovať predmetnú štruktúru za analogickú štruktúru spadajúcej do rozsahu pôsobnosti „neharmonizovaného“ zdaňovania, ktoré je predmetom bodu 154 a nasl. usmernení. Prvý z týchto bodov odkazuje konkrétne na zníženia alebo oslobodenia od daní, ktoré nespádajú do rozsahu pôsobnosti právnej úpravy Únie alebo ktoré sú nižšie ako výška daní na úrovni Únie. Okrem iného práve v tomto zmysle Rakúska republika na pojednávaní uviedla, že je nesporné, že výnimka upravená v § 22c ÖSG v znení zmien a doplnení nie je harmonizovanou daňou, ale že vyššie uvedený zákon zaviedol systém parafiškálnych daní.
- 179 V tomto ohľade, ako to vyplýva z bodov 154 až 159 usmernení, sa Komisia opiera o informácie predložené členskými štátmi Únie na posúdenie daňových schém, ktoré obsahujú prvky štátnej pomoci v podobe zníženia alebo oslobodenia od takých daní, o aké ide v tomto prípade, a to na najmä účely posúdenia „nevyhnutnosti“ a „proporcionality“ pomoci a jej vplyvov na úrovni dotknutých hospodárskych odvetví.
- 180 V danom prípade však treba uviesť, že Rakúska republika Všeobecnému súdu nepredložila, hoci jej otázka v tomto zmysle bola položená v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania, presné informácie alebo iné konkrétne dostatočné dôkazy, ktoré by umožnili vyvrátiť záver Komisie uvedený v odôvodneniach 129, 130 a 167 napadnutého rozhodnutia v tom zmysle, že vzhľadom na neposkytnutie informácií Rakúskou republikou v nadväznosti na požiadavky Komisie v tomto ohľade počas správneho konania Komisia nemohla preskúmať, či predmetná výnimka bola „nevyhnutná“ a „proporcionálna“ alebo akým spôsobom by prispela k ochrane životného prostredia. Okrem toho Komisia na pojednávaní po tom, čo poukázala na odôvodnenie 129 uvedeného rozhodnutia, spomedzi rozhodujúcich informácií, o ktorých nemala vedomosť, najmä výšku výrobných nákladov pre každú kategóriu príjemcov pomoci, spomenula informácie týkajúce sa skutočnosti, že dodatočné náklady neboli prenesené na spotrebiteľov, a v dôsledku toho účinky na prípadné zníženie predaja. Následne Komisia správne pripomenula, že dôkazné bremeno preukázania toho, že predmetná pomoc má byť

povolená, je na dotknutom členskom štáte. Nie je totiž úlohou Komisie za takých okolností zhromažďovať dodatočné informácie, ktoré by preukázali nevyhnutnosť a proporcionalitu predmetnej pomoci. Na účely preukázania toho, že sa Komisia dopustila zjavne nesprávneho posúdenia skutkového stavu, čo môže odôvodniť zrušenie napadnutého rozhodnutia, musia byť dôkazy predložené Rakúskou republikou dostatočné na to, aby zbavili vierohodnosti posúdenia skutočností uvedené v predmetnom rozhodnutí (pozri rozsudok zo 6. októbra 2009, FAB/Komisia, T-8/06, EU:T:2009:386, bod 78 a tam citovanú judikatúru). Ako však vyplýva z vyššie uvedeného výkladu, Rakúska republika nepreukázala, že by Komisia opomenula vziať do úvahy relevantné dôkazy na účely odôvodnenia svojho záveru, podľa ktorého nemohla dospieť k záveru, že predmetná pomoc vykazovala nevyhnutnú a proporcionálnu povahu v zmysle bodov 158 a 159 usmernení.

- 181 Okrem toho tvrdenie Rakúskej republiky prednesené na pojednávaní, podľa ktorého Komisia prijala počas správneho konania veľmi prísny prístup, keď sa stále dožadovala dodatočných informácií, ktoré Rakúska republika nebola schopná predložiť a ktoré by navyše Komisia nemala od členského štátu Únie vyžadovať, hoci podmienky uplatnenia oslobodenia predpokladaného právom Únie boli splnené, možno v zásade chápať ako tvrdenie odkazujúce na porušenie zásady riadnej správy vecí verejných Komisiou (pozri v oblasti štátnej pomoci rozsudky z 11. decembra 1973, Lorenz, 120/73, Zb., EU:C:1973:152, body 4 a 5, a z 24. novembra 1987, RSV/Komisia, 223/85, Zb., EU:C:1987:502, body 12 až 17). Keďže však bolo toto tvrdenie prednesené prvýkrát na pojednávaní bez toho, aby mohlo byť považované za rozšírenie žalobného dôvodu priamo či nepriamo predtým uvedeného v žalobe a za úzko súvisiace so žalobou a Rakúska republika neuviedla, že by sa toto tvrdenie zakladalo na nových skutkových alebo právnych okolnostiach, treba ho odmietnuť ako neprípustné (pozri v tomto zmysle rozsudok Djebel – SGPS/Komisia, už citovaný v bode 124 vyššie, EU:T:2012:11, body 142 a 143 a tam citovanú judikatúru).
- 182 Okrem toho odkaz Rakúskej republiky, uskutočnený na pojednávaní, na listiny prednesené Bundesarbeitskammer, ktoré mali preukazovať, ako rozličné opatrenia ovplyvňujú podniky v rozličných odvetviach, nemožno považovať za dostatočný na splnenie požiadaviek bodov 158 a 159 usmernení. Na jednej strane okrem skutočnosti, že Rakúska republika nepredložila tieto listiny Všeobecnému súdu na účely spresnenia uplatnených tvrdení týkajúcich sa skutkových okolností, treba pripomenúť, že Bundesarbeitskammer bol sťažovateľom pred Komisiou (pozri bod 5 vyššie) a že jeho tvrdenia nesmerovali k tomu, aby sa konštatovalo, že predmetné opatrenie predstavuje pomoc, ktorá môže byť povolená Komisiou ako pomoc v súlade usmerneniami (pozri najmä odôvodnenia 47 až 51 napadnutého rozhodnutia). Na druhej strane, ako to vyplýva z tvrdení Rakúskej republiky prednesených na pojednávaní, hoci určité množstvo dokumentov bolo poskytnuté Komisii, vyvstáva ešte otázka, aká je úroveň podrobností vyžadovaná od dokumentov, ktoré mali byť predložené. Hoci Rakúska republika na pojednávaní uviedla, že žiadosti Komisie v tomto ohľade boli „neprimerané“, tieto tvrdenia sú neprípustné (pozri bod 181 vyššie). Treba tiež poukázať na bod 180 vyššie, v ktorom sa konštatuje, že dokonca ani v štádiu odpovedí na opatrenia na zabezpečenie priebehu konania Všeobecného súdu, hoci Všeobecný súd v tomto zmysle predniesol konkrétnu požiadavku, Rakúska republika neuviedla, že by Komisii zaslala informácie nevyhnutné pre analýzu predmetného opatrenia z hľadiska bodov 158 a 159 usmernení a nekritizovala ani akýkoľvek nedostatok proporcionality žiadostí Komisie v tomto ohľade.
- 183 Za týchto okolností sa nemožno domnievať, že Komisia vec nesprávne posúdila, keď zaujala názor, že predmetná výnimka nespĺňa ani podmienky stanovené bodmi 154 až 159 usmernení.
- 184 Napokon, dokonca bez toho, aby bolo nevyhnutné vyjadrovať sa k oneskorenosti tvrdenia Rakúskej republiky predneseného prvýkrát v jej replike (pozri analogicky rozsudok Djebel – SGPS/Komisia, už citovaný v bode 124 vyššie, EU:T:2012:11, body 142 až 144 a tam citovanú judikatúru), podľa ktorého Komisia narúša hospodársku súťaž tým, že overuje iba rakúsky systém podpory elektrickej energie z obnoviteľných zdrojov, hoci v iných členských štátoch Únie existujú rovnocenné „mimorozpočtové“ systémy, stačí obdobne ako Komisia konštatovať, že toto tvrdenie je irelevantné pri posudzovaní zákonnosti tejto schémy zavedenej Rakúskou republikou a notifikovanej Komisii. Okrem toho treba

uviesť, že Rakúska republika mala k dispozícii ďalšie procesné prostriedky na to, aby podnietila Komisiu ku konaniu voči ostatným členským štátom Únie zavádzajúcim porovnateľné schémy, ak to mala v úmysle.

- 185 Za týchto okolností treba tiež konštatovať, že žiadne z tvrdení Rakúskej republiky neumožňuje dospieť k záveru, že by Komisia zneužila svoje právomoci, keď odmietla analogicky uplatniť usmernenia. Treba predovšetkým v tomto ohľade pripomenúť, že na jednej strane Komisia subsidiárne pristúpila k analýze týkajúcej sa uvedených usmernení (odôvodnenie 127 a nasl. napadnutého rozhodnutia), zameriavajúc sa konkrétne na neharmonizované dane. Na druhej strane Rakúska republika nepredkladá Všeobecnému súdu nijaký dôkaz týkajúci sa tohto údajného „zneužitia právomoci“.
- 186 Treba teda rovnako odmietnuť tvrdenie Rakúskej republiky, podľa ktorého ekonomické dopady notifikovaného opatrenia a dopady na hospodársku súťaž boli porovnateľné s daňovými systémami upravenými smernicou o dani z energie, rovnako ako aj tvrdenie, podľa ktorého Komisia prekročila medze svojho oprávnenia voľnej úvahy keď na systém mimorozpočtového financovania uplatnila prísnejšie kritériá ako na systém financovania daňami, čím zasiahla do voľby systémov financovania.
- 187 Z toho vyplýva, že prvú časť tohto žalobného dôvodu treba zamietnuť.

– O druhej časti tretieho žalobného dôvodu

- 188 Rakúska republika tvrdí, že okrem analogického uplatnenia usmernení prichádza do úvahy aj analogické uplatnenie článku 25 nariadenia č. 800/2008. Poukazujúc na nemeckú, anglickú a francúzsku verziu uvedeného nariadenia, tvrdí, že je formulované širšie ako uvedené usmernenia, keďže na rozdiel od bodu 152 usmernení, podľa ktorých zníženia environmentálnych daní predpokladajú „harmonizované“ dane z energií, z uvedeného článku iba vyplýva, že tieto zníženia sú oslobodené od notifikačnej povinnosti, pokiaľ spĺňajú podmienky vyslovené smernicou o dani z energie. Rakúska republika tiež tvrdí, že z dokumentu nazvaného „Joint paper on the revision of the Community guidelines on State aid for environmental protection and Energy Tax Directive“ (Spoločný dokument týkajúci sa revízie usmernení Spoločenstva o štátnej pomoci na ochranu životného prostredia a smernice o dani z energie) zo 7. decembra 2006 vyplýva, že členské štáty Únie potrebujú pružnosť, aby mohli pristúpiť k dôkladnému rozlišovaniu oslobodení a diferencovaných daňových sadzieb v rámci environmentálnych daní. Režim kompenzácií by teda mal byť povolený tiež na základe vyššie uvedeného nariadenia.
- 189 V replike Rakúska republika najmä tvrdí, že článok 25 nariadenia č. 800/2008 predstavuje ustanovenie prijaté neskôr ako usmernenia a že jeho znenie je zjavne širšie ako znenie bodu 152 uvedených usmernení, ktoré pre zníženia environmentálnych daní predpokladajú úplnú harmonizáciu daní z energie. Ak by totiž, ako to tvrdí Komisia, mal byť uvedený článok uplatniteľný len na smernicu o dani z energie, bol by nadbytočný, keďže možnosť pripustiť zníženie dane by vyplývala priamo z uvedenej smernice.
- 190 Podľa Rakúskej republiky nestačí poukázať na to, že rakúsky systém podpory ekoenergie nie je daňou z energie v zmysle smernice o dani z energie. Keďže účinky uvedeného systému majú to isté smerovanie ako článok 17 ods. 1 písm. a) uvedenej smernice, patrí uvedený systém podľa jej názoru do rozsahu pôsobnosti článku 25 nariadenia č. 800/2008. Uvádza tiež, že definícia príjemcov a podmienok, ktoré treba splniť na využitie § 22c ÖSG v znení zmien a doplnení, preberá požiadavky uvedenej smernice.
- 191 Okrem toho Rakúska republika tvrdí, že hoci nariadenie č. 800/2008 vyslovuje v rámci svojho článku 25 presné pravidlá zníženia daní v oblasti životného prostredia, také pravidlá neexistujú v oblasti zníženia v rámci porovnateľného „mimorozpočtového“ financovania sledujúceho presne rovnaké ciele ako environmentálne dane alebo dane z energií, s tými istými ekonomickými účinkami

a účinkami na hospodársku súťaž. O neodôvodnené nerovnaké zaobchádzanie nezlučiteľné s právom Únie ide o to viac, že Komisia sa domnieva, že v tomto prípade ide o štátne prostriedky v podobe parafiskálnej dane. Tvrdí, že taká parafiskálna daň sa v zásade neodlišuje od mechanizmov rozpočtového financovania. § 22c ÖSG v znení zmien a doplnení spĺňa podmienky priameho, alebo v každom prípade prinajmenšom nepriameho, zlepšenia ochrany životného prostredia najmä preto, lebo výslovne stanovuje, že zúčtovaciemu centru pre ekoenergiu musí byť uhradená kompenzačná suma predstavujúca aspoň 0,5 % čistej hodnoty výroby za predošlý kalendárny rok. Napokon tvrdí, že široké oprávnenie voľnej úvahy, ktoré má Komisia, jej umožňuje priamo alebo analogicky uplatniť uvedené nariadenie tak, aby sa vylúčilo rozdielne posudzovanie dvoch porovnateľných situácií.

192 Treba predovšetkým pripomenúť, že odôvodnenie 46 nariadenia č. 800/2008 znie takto:

„So zreteľom na dostatočné skúsenosti získané pri uplatňovaní Usmernení Spoločenstva o štátnej pomoci na ochranu životného prostredia by od notifikačnej povinnosti mala byť oslobodená investičná pomoc umožňujúca podnikom ísť nad rámec noriem Spoločenstva na ochranu životného prostredia alebo zvýšiť úroveň ochrany životného prostredia v prípade absencie noriem Spoločenstva... environmentálna pomoc na investície do úspory energie, environmentálna investičná pomoc na vysokoúčinnú kombinovanú výrobu tepla a elektrickej energie, environmentálna investičná pomoc na podporu obnoviteľných zdrojov energie vrátane investičnej pomoci na udržateľné biopalivá, pomoc na environmentálne štúdie a určité druhy pomoci vo forme úľav na environmentálnych daniach.“

193 Treba tiež uviesť, že článok 25 nariadenia č. 800/2008, nazvaný „Pomoc vo forme úľav na environmentálnych daniach“, znie takto:

„1. Schémy environmentálnej pomoci vo forme úľavy z environmentálnych daní, ktorá spĺňa podmienky [smernice o dani z energie], sú zlučiteľné so spoločným trhom v zmysle článku 87 ods. 3 zmluvy a sú oslobodené od notifikačnej povinnosti podľa článku 88 ods. 3 zmluvy za predpokladu, že sú splnené podmienky stanovené v odsekoch 2 a 3 tohto článku.

2. Prijemcovia daňovej úľavy zaplatia aspoň minimálnu výšku dane v Spoločenstve stanovenú [smernici o dani z energie].

3. Daňové úľavy sa poskytujú na maximálne desať rokov. Po uplynutí týchto 10 rokov členské štáty prehodnotia vhodnosť príslušných opatrení pomoci.“

194 Treba tiež uviesť, že článok 26 smernice o dani z energie znie takto:

„1. Členské štáty informujú Komisiu o opatreniach prijatých podľa článkov 5, 14 ods. 2, 15 a 17.

2. Opatrenia, ako sú oslobodenia od daní, daňové úľavy, odstupňovanie daní a vracanie daní v zmysle tejto smernice by mohli predstavovať štátnu pomoc a v uvedených prípadoch musia byť oznamované Komisii podľa článku 88 ods. 3 zmluvy.

Informácie poskytované Komisii na základe tejto smernice nezbavujú členské štáty povinnosti oznamovania podľa článku 88 ods. 3 zmluvy.

3. Povinnosť informovať Komisiu podľa odseku 1 o opatreniach prijatých podľa článku 5 nezbavuje členské štáty povinností oznamovania podľa smernice 83/189/EHS.“

195 V odôvodneniach 143 až 148 napadnutého rozhodnutia Komisia v zásade uviedla, že v tomto prípade neexistoval žiaden rozhodovací priestor pre analogické uplatnenie článku 25 nariadenia č. 800/2008. Na jednej strane neboli uplatniteľné režimy podľa jej názoru porovnateľné, najmä vzhľadom na skutočnosť, že uvedený článok sa uplatňuje iba na environmentálne dane upravené smernicou o dani z energie. V tomto zmysle by preto kvalifikácia opatrenia ako „dane z energie“ predstavovala

podmienku uplatnenia tohto článku. Tento výklad je potvrdený logikou systému tohto nariadenia, z ktorej vyplýva, že jeho rozsah pôsobnosti nemôže prekročiť rámec usmernení, na ktoré odkazuje. Predmetné ustanovenie sa tak uplatní iba na dane z energie upravené smernicou o dani z energie.

- 196 Komisia uviedla, že príspevky hradené v rámci ÖSG v znení zmien a doplnení nepredstavujú environmentálne dane, a preto sa na ne neuplatňujú ustanovenia o zdaňovaní energie. Z toho vyplýva, že pravidlá pre dane z energie a pravidlá pre rakúske zásobovacie tarify nie sú porovnateľné.
- 197 Po druhé Komisia uviedla, že schéma uplatniteľná v tomto prípade neobsahuje žiadne právne vákuum nezlučiteľné s právom Únie, ktoré by bolo možné odstrániť prostredníctvom využitia analógie. Podľa Komisie totiž zníženia daní alebo podobné opatrenia, ktoré neboli pokryté nariadením č. 800/2008 samé osebe nie sú nezlučiteľné s právom Únie, ale vyžadujú iba notifikáciu na základe článku 108 ZFEÚ s následnou analýzou buď s ohľadom na usmernenia, alebo ak by toto nemalo byť uplatniteľné, na základe článku 107 ods. 3 písm. c) ZFEÚ.
- 198 Komisia na základe toho dospela k záveru, že nemôže vyvodiť analógiu medzi notifikovaným režimom a harmonizovanými daňami z energie upravenými v článku 25 nariadenia č. 800/2008, a teda nemôže ani povoliť predmetný mechanizmus na základe takejto analógie (odôvodnenie 147 napadnutého rozhodnutia).
- 199 Predovšetkým treba uviesť, že Komisia tvrdí, že tvrdenie Rakúskej republiky týkajúce sa priamej uplatniteľnosti článku 25 nariadenia č. 800/2008 je neprípustné z dôvodu omeškania, keďže toto tvrdenie bolo prvýkrát prednesené až v replike. V tomto ohľade treba konštatovať, že zo žaloby a najmä z jej bodu 64 v spojení s bodmi 63 a 59 v skutočnosti vyplýva, že Rakúska republika by si želala analogické uplatnenie vyššie uvedeného ustanovenia vo vzťahu k § 22c ÖSG v znení zmien a doplnení. Za okolností daného prípadu, dokonca aj bez toho, aby bolo potrebné zaoberať sa viac prípustnosťou tvrdenia Rakúskej republiky týkajúceho sa „priamej“ uplatniteľnosti článku 25 vyššie uvedeného nariadenia a to najmä ako rozšírenia argumentov vyvodzovaných zo súladu notifikovanej pomoci s uvedeným ustanovením z dôvodu analógie, je potrebné ho odmietnuť z rovnakých dôvodov.
- 200 V tomto ohľade treba konštatovať, že, ako bolo konštatované v bodoch 168 až 178 vyššie, ak by sa aj mal ÖSG v znení zmien a doplnení považovať za obdobný daňovému opatreniu a jeho § 22c za výnimku v jeho rámci, zostáva pravdou, že by mohlo ísť prinajlepšom o daň, ktorú treba posudzovať analogicky s daňovými režimami neharmonizovanými na úrovni Únie. ÖSG v znení zmien a doplnení totiž nebol prijatý v osobitnom kontexte prebratia smernice o dani z energie a ako taký ňou nebol predpokladaný.
- 201 Ďalej, pokiaľ ide konkrétne o prípadné uplatnenie nariadenia č. 800/2008, či už priamo alebo analógiou, treba konštatovať, že toto upravuje, konkrétne v rámci daňových výnimiek v oblasti životného prostredia, presné okolnosti, za ktorých nie je nevyhnutné pristúpiť k notifikácii výnimky Komisií (pozri odôvodnenie 46 a článok 25 uvedeného nariadenia).
- 202 Na rozdiel od toho, čo tvrdí Rakúska republika, nie je však pri výklade článku 25 nariadenia č. 800/2008 možné oddeliť kritérium „sp[lnenia] podmien[ok] [smernice o dani z energie]“ od kritéria, podľa ktorého musí ísť o environmentálne dane predpokladané uvedenou smernicou, to znamená dane harmonizované na úrovni Únie. Cieľ uvedeného nariadenia totiž spočíval v oslobodení určitých kategórií daňových výnimiek, takých, ako boli upravené vyššie uvedenou smernicou posudzovanou vcelku, od notifikačnej povinnosti. V tomto kontexte ho tiež nemožno považovať iba za dokument nadbytočný vo vzťahu k usmerneniam najmä preto, lebo umožňuje v určitých presne vymedzených prípadoch nevykonať predbežnú notifikáciu režimu na podporu životného prostredia.
- 203 Za takých okolností z dôvodu odlišnosti predmetných situácií a v dôsledku toho neporovnateľnosti situácie predpokladanej v článku 25 nariadenia č. 800/2008 a notifikovaného opatrenia (pozri tiež bod 172 vyššie) nemožno toto ustanovenie na danú vec uplatniť, či už priamo alebo analogicky.

V tomto ohľade tiež treba konštatovať, že tak ako to tvrdí Komisia, skutočnosť, že konkrétny daňový režim alebo obdobný režim nepatrí do rozsahu pôsobnosti vyššie uvedeného nariadenia, nemá ani automaticky za následok to, že by sa nachádzal v právnom „vákuu“, alebo že by išlo o opomenutie nezlučiteľné so zásadami riadiacimi právo Únie. Totiž taký režim, ako je predmetný režim, patrí v tomto prípade do rozsahu pôsobnosti buď usmernení, a prípadne, konkrétne do rozsahu pôsobnosti ich ustanovení týkajúcich sa „neharmonizovaných“ daní, alebo priamo do rozsahu pôsobnosti analýzy zlučiteľnosti pomoci s vnútorným trhom v zmysle článku 107 ods. 3 ZFEÚ.

- 204 Vzhľadom na vyššie uvedené nie je nevyhnutné vyjadrovať sa ďalej ku konkrétnym podmienkam uplatnenia článku 25 ods. 2 a 3 nariadenia č. 800/2008. Preto len čisto na dôvažok treba ešte uviesť, že Rakúska republika neuviedla a nevyplýva to okrem toho ani z notifikovaného režimu, že by tento upravoval obmedzenie doby trvania uplatnenia oslobodenia upraveného v § 22c ÖSG v znení zmien a doplnení na dobu najviac desať rokov.
- 205 Okrem toho treba uviesť, že závery týkajúce sa neuplatniteľnosti nariadenia č. 800/2008 v danom prípade nestrácajú platnosť tvrdeniami Rakúskej republiky vyvodzovanými z odkazu na „spoločný dokument týkajúci sa revízie usmernení Spoločenstva o štátnej pomoci na ochranu životného prostredia a smernice o dani z energie“ (pozri bod 188 vyššie). Ako totiž tvrdí Komisia, ide len o prípravný dokument podpísaný okrem toho iba niektorými členskými štátmi Únie, konkrétne Dánskym kráľovstvom, Spolkovou republikou Nemecko, Holandským kráľovstvom, Rakúskou republikou, Fínskou republikou a Švédskym kráľovstvom, ktorý by tak nemal byť rozhodujúci pri výklade konečnej verzie predmetného nariadenia tak, ako bola prijatá Komisiou, uskutočnenom so zohľadnením presného znenia ustanovenia nariadenia, spomenutého v tvrdeniach Rakúskej republiky, a kontextu tohto nariadenia. Navyše tento neskôr uvedený výklad berie do úvahy históriu prijímania článku 25 nariadenia vo vzťahu k usmerneniam a najmä skutočnosť, že cieľom tohto ustanovenia bolo, aby Komisia využila nazhromaždené skúsenosti pri uplatňovaní uvedených usmernení (pozri najmä bod 192 vyššie). V takom kontexte Komisia na pojednávaní správne uviedla, že predmetné nariadenie treba vykladať reštriktívne, keďže sa týka len situácií, vo vzťahu ku ktorým má veľa skúseností a vo vzťahu ku ktorým tak mohla prijať výnimku zo zásady.
- 206 Napokon, dokonca aj v rámci tejto časti tretieho žalobného dôvodu treba konštatovať, že tvrdenia Rakúskej republiky neumožňujú dospieť k záveru, že by Komisia zneužila svoje právomoci tým, že odmietla uplatniť či už priamo alebo analogicky nariadenie č. 800/2008, a najmä jeho článok 25. Treba okrem toho pripomenúť, že v odôvodneniach 143 až 148 napadnutého rozhodnutia Komisia pristúpila ku konkrétnej analýze tvrdení Rakúskej republiky prednesených počas správneho konania týkajúcich sa uvedeného nariadenia a bez toho, aby sa dopustila nesprávneho právneho posúdenia, zastávala názor, že uvedené ustanovenie odkazuje na dane z energie upravené smernicou o dani z energie.
- 207 Preto treba druhú časť tretieho žalobného dôvodu zamietnuť.
- 208 Keďže po prvé na rozdiel od nadpisu svojho žalobného dôvodu poukazujúceho na „nesprávne uplatnenie článku 107 ods. 3 ZFEÚ a zneužitie právomoci“, Rakúska republika nepredniesla ďalšie konkrétne tvrdenia, ktoré by mal teraz Všeobecný súd analyzovať a ktoré by sa týkali priamo uplatnenia tohto článku, to znamená konkrétne pri neexistencii tvrdení Rakúskej republiky, ktoré by smerovali ku kritike analýzy vykonanej Komisiou v odôvodnení 149 a nasl. napadnutého rozhodnutia, v ktorých Komisia vyhodnocovala zlučiteľnosť predmetného opatrenia priamo vzhľadom na toto ustanovenie a kládla si najmä otázku, či predmetná pomoc vykazovala cieľ spoločného záujmu, bola motivujúca, nevyhnutná a proporcionálna a po druhé keďže v každom prípade tvrdenia Komisie prednesené v odôvodneniach 165 až 167 napadnutého rozhodnutia nemožno spochybníť, tretí žalobný dôvod ako celok treba zamietnuť.

O štvrtom žalobnom dôvode založenom na nerovnakom posudzovaní situácií porovnateľných z hľadiska ich ekonomických účinkov a účinkov na hospodársku súťaž Komisiou

- 209 Rakúska republika tvrdí, že počas konania o preskúmaní a najmä vo svojich písomných pripomienkach z 8. októbra 2009 viackrát zmienila analógiu s nemeckým systémom, najmä v časti financovania „fakturačnou cenou“ (refakturácia dodatočných nákladov na Ekoenergiu) a obmedzení maximálnej sumy príspevku energeticky náročných odberateľov. Od roku 2004 tiež nemecký zákon o obnoviteľných zdrojoch energie stanovoval porovnateľné obmedzenie maximálnej sumy. V dôsledku toho z dôvodu úzkeho prelínania nemeckého a rakúskeho trhu s elektrickou energiou od ich liberalizácie a vzhľadom na podobnosť oboch systémov Rakúska republika tvrdí, že sú si blízke, pokiaľ ide o ich ekonomické účinky a účinky na hospodársku súťaž.
- 210 Za týchto okolností Rakúska republika tvrdí, že Komisia nemala odmietnuť posúdenie možnej analógie medzi rakúskym a nemeckým režimom a uspokojiť sa s informáciou, že nemecký režim ešte neposudzovala. Rovnako podľa názoru Rakúskej republiky nie je jasný dôvod, pre ktorý Komisia prijala odlišné rozhodnutie v konaní N 271/2006 (týkajúcom sa „Tax Relief for Supply of surplus Heating“ v Dánsku), hoci išlo o systém porovnateľný so systémom, o ktorý ide v tejto veci, pokiaľ ide o jeho ekonomické účinky a účinky na hospodársku súťaž. Preto, keďže porovnateľné situácie boli posudzované nerovnako, bola porušená zásada rovnosti zaobchádzania (poukazuje na rozsudok z 30. apríla 1998, Vlaamse Gewest/Komisia, T-214/95, Zb., EU:T:1998:77, bod 89).
- 211 Vo svojej replike, ako odpoveď na tvrdenie Komisie, podľa ktorého Komisia neanalyzovala EEG, ktorý jej nebol notifikovaný, Rakúska republika tvrdí, že kvalifikácia režimu ako štátnej pomoci nie je takou notifikáciou podmienená, keďže Komisia sa musí začať zaoberať štátnou pomocou, ktorá môže byť protiprávna. Rovnako namieta proti tvrdeniu Komisie, podľa ktorého rozsudok Vlaamse Gewest/Komisia, už citovaný v bode 210 vyššie (EU:T:1998:77), nie je v tomto prípade relevantný a zdôrazňuje, že treba vziať do úvahy, že z neho vyplýva, že Komisia sa zaviazala rešpektovať pokyny uložené usmerneniami. To isté by malo platiť, pokiaľ ide o nariadenie č. 800/2008. Preto ak situácia patrí do rozsahu pôsobnosti uvedených usmernení alebo uvedeného nariadenia, treba ich uplatniť a povoliť notifikované opatrenie bez skrývania sa za formalistické argumenty.
- 212 Napokon považuje Rakúska republika za nepochopiteľné pripomienky Komisie týkajúce sa rozsudku Vlaamse Gewest/Komisia, už citovaného v bode 210 vyššie (EU:T:1998:77), a konkrétne tie, podľa ktorých z uvedeného rozsudku nijako nevyplýva, že by bola povinná porovnateľné situácie posudzovať rovnako. Podľa Rakúskej republiky hoci Komisia z formalistických dôvodov odmieta analogicky uplatniť usmernenia alebo nariadenie č. 800/2008, Komisia tvrdí, že situácie porovnateľné z hľadiska ich účinkov na hospodársku súťaž „môžu podliehať režimu práva Únie“ v určitých prípadoch bez toho, aby mu podliehali v iných prípadoch. Odkazuje najmä na príklady Komisie preukazujúce, že porovnateľné situácie, pokiaľ ide o ich účinky na hospodársku súťaž, môžu byť vyvolané s udelením štátnej pomoci alebo bez nej.
- 213 Na úvod treba konštatovať, že určité tvrdenia Rakúskej republiky týkajúce sa rovnosti zaobchádzania boli zahrnuté do rámca druhého žalobného dôvodu a boli analyzované v tomto kontexte (pozri bod 124 a nasl. vyššie).
- 214 Ako už bolo uvedené v bode 124 vyššie s poukazom na ustálenú judikatúru, dodržiavanie zásady rovnosti zaobchádzania vyžaduje, aby sa v porovnateľných situáciách nepostupovalo rozdielne a v rozdielnych rovnako, ak takéto postupy nie je objektívne odôvodnené.
- 215 V rámci posudzovania ustanovenia článku 107 ods. 1 ZFEÚ tiež bolo pripomenuté, že pojem štátnej pomoci zodpovedá objektívnej situácii, ktorá sa hodnotí ku dňu, v ktorý Komisia prijíma svoje rozhodnutie. Dôvody, na základe ktorých Komisia vykonala vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí iné posúdenie dotknutej situácie, teda musia ostať irelevantné na účely posúdenia zákonnosti napadnutého rozhodnutia (pozri bod 125 vyššie).

- 216 Ďalej treba uviesť, že podľa ustálenej judikatúry musí byť zákonnosť rozhodnutia Komisie konštatujúceho, že nová pomoc nespĺňa podmienky uplatnenia tejto výnimky posudzovaná iba v rámci článku 107 ods. 3 písm. c) ZFEÚ a nie s ohľadom na predošlú rozhodovaciu prax Komisie, ak existuje (rozsudok z 8. júla 2010, Freistaat Sachsen a Land Sachsen-Anhalt/Komisia, T-396/08, EU:T:2010:297, bod 54). Táto judikatúra je analogicky uplatniteľná, pokiaľ ide o posúdenie režimov pomoci.
- 217 Okrem toho už Všeobecný súd rozhodol, že Komisii nemožno odňať možnosť stanoviť prísnejšie podmienky zlučiteľnosti, ak to vyžaduje vývoj vnútorného trhu a cieľ neskreslenej konkurencie na vnútornom trhu (pozri v tomto zmysle rozsudok Freistaat Sachsen a Land Sachsen-Anhalt/Komisia, už citovaný v bode 210 vyššie, EU:T:2010:297, bod 53 a tam citovanú judikatúru).
- 218 Okrem toho, ako bolo uvedené v bode 126 a nasl. vyššie, rozhodnutia Komisie, na ktoré poukazuje Rakúska republika v tomto prípade, nie sú relevantné pre riešenie tohto sporu jednak z dôvodu vývoja judikatúry a jednak z dôvodu, že nie sú priamo porovnateľné so situáciou daného prípadu. Preto tvrdenia Rakúskej republiky týkajúce sa rozhodnutí Komisie N 271/2006 alebo dokonca N 820/2006 nemožno považovať za dôvodné. Rovnako je to z dôvodov analyzovaných v rámci prvého a druhého žalobného dôvodu s prípadnou analógiou s „pôvodným“ nemeckým systémom upravujúcim podporu elektrickej energie z obnoviteľných zdrojov, ktorý viedol k vydaniu rozsudku PreussenElektra, už citovaného v bode 42 vyššie (EU:C:2001:160).
- 219 Pokiaľ ide o odkaz na EEG (pozri najmä bod 211 a nasl. vyššie), po prvé Komisia správne uvádza, že keďže uvedený nemecký režim nebol predmetom notifikácie, a preto ani analýzy zo strany Komisie a *a fortiori* analýzy, po ktorej by bolo prijaté rozhodnutie týkajúce sa jeho zlučiteľnosti so spoločným trhom, nemôže prevážiť nad analýzou zákonnosti rakúskeho režimu vykonanej vo svetle konkrétnych okolností uvedených v ÖSG v znení zmien a doplnení. Po druhé rovnako Komisia správne pred Všeobecným súdom uvádza, že Rakúska republika mala k dispozícii iné procesné nástroje, aby prípadne podnietila Komisiu pristúpiť k hodnoteniu iných režimov v iných členských štátoch.
- 220 Napokon treba obdobne ako Komisia konštatovať, že v žiadnom zo štyroch žalobných dôvodov Rakúska republika nepreukázala, že by sa Komisia svojím konaním dopustila akéhokoľvek „zneužitia voľnej úvahy“.
- 221 Štvrtý žalobný dôvod a teda aj žalobu v celom jej rozsahu treba v dôsledku toho zamietnuť.

O trovách

- 222 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Okrem toho podľa odseku 4 toho istého článku členské štáty a inštitúcie, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci konania, znášajú svoje vlastné trovy konania.
- 223 Keďže Rakúska republika nemala vo veci úspech, je opodstatnené zaviazat' ju na náhradu trov konania v súlade s návrhom Komisie.
- 224 Spojené kráľovstvo znáša svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (piata komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. Žaloba sa zamietla.

- 2. Rakúska republika je povinná nahradiť trovy konania.**
- 3. Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska znáša svoje vlastné trovy konania.**

Dittrich

Schwarcz

Tomljenović

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 11. decembra 2014.

Podpisy

Obsah

Okolnosti predchádzajúce sporu	2
Konanie a návrhy účastníkov konania	4
Právny stav	5
O prípustnosti prvého a druhého žalobného dôvodu	5
O veci samej	7
Úvodné predstavenie určitých hlavných aspektov predmetného opatrenia a stanoviska zaujatého Komisiou v napadnutom rozhodnutí	7
O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 107 ods. 1 ZFEÚ z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia Komisie spočívajúcom v závere, že režim upravený v § 22c ÖSG v znení zmien a doplnení predstavuje štátnu pomoc	9
– O prvej časti prvého žalobného dôvodu	9
– O druhej časti prvého žalobného dôvodu	17
O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 107 ods. 1 ZFEÚ z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia zo strany Komisie, keď dospela k záveru, že predmetné opatrenie je selektívne...	18
O treťom žalobnom dôvode založenom na nesprávnom uplatnení článku 107 ods. 3 ZFEÚ a prekročení právomoci	25
– O prvej časti tretieho žalobného dôvodu	25
– O druhej časti tretieho žalobného dôvodu	35
O štvrtom žalobnom dôvode založenom na nerovnakom posudzovaní situácií porovnateľných z hľadiska ich ekonomických účinkov a účinkov na hospodársku súťaž Komisiou	39
O trovách	40